

BROJ 129

CENA 2 DINARA

NINJA

3,50 DM, 12 FRF, 3 CHF, 25 ATS, 150 SIT, 60 DEN

PORCELANSKE UBICE

DEREK FINEGAN

PORCELANSKE UBICE

Derek Finegan
PORCELANSKE UBICE

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Mlanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Borivoje M. Lošić

Urednik:
Mirjana Šterijevski

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1994. DEN PRESS

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 41320-603-7-1263. Štampa »Litopapir« — Čačak.

DEREK FINEGAN

PORCELANSKE UBICE

Neonska svetlost sa ulice bacala je u tamnu prostoriju mlaz svetla tanak kao sečivo. Berklijeva ruka se pomeri i pažljivo spusti baterijsku lampu na pod.

Dva časa iza ponoći.

Berkli, Malkom Berkli, kralj obijača sefova na Zapadnoj obali, uspeo je da se dokopa unutrašnjosti tajanstvene zgrade na Tarnersajdu, koji se skoro graniči sa velikim gradskim parkom.

I sama zgrada imala je svoj sopstveni park, obavijen metalnom ogradom i opsednut naoružanim čuvarima. Sa ulice, kojom je tih poslednjih dana prolazio bar dvedesetak puta i osmatrao, video je nekoliko čuvara u istovetnim uniformama, sa izbočinama pod kaputima i šapkama na glavi.

Ponekad su mu ličili na privatne šofere, a ponekad na ne-

mačke podoficire iz filmova o Trećem rajhu.

Svi su izgledali kao divovi, probрани po istim merilima: visok stas, široka ramena, bezizrazna lica.

Malkom Berkli nije mogao da odoli utisku da se tamo iza metalne ograde, nalazi krcat sef kojim će napuniti svoje džepove.

A Malkom Berkli nikada nije odustajao od svoje namere.

Nije bilo mesta, ni skrovišta u koje ne bi uspeo da prodre posle detaljnijeg osmatranja.

Njegovi tanki, osetljivi prsti bili su živi mehanizam za odgonetanje šifri. Pravi rendgen pomoću kojeg je uspevao da prodre i u najkomplikovanije trezore. Svoje umeće nije podupirao oružjem. Prsti na nogama bili su kao vazduh, kao

dašak vetra, bez šuma, bez otisaka.

— Tu smo, bebece, tu smo... — imao je običaj da šapuće sebi u bradu kada bi osetio da masivna čelična vrata popuštaju pred njim.

Tada bi se njegovo ružno lice raširilo u istinski, satanski osmeh zadovoljstva.

A lice mu je bilo đavolski ružno: rošavo i sa nekoliko potkožnih čireva kojima nije poklanjao pažnju, pa je izgledalo kao da ih neguje. Ispupčeno čelo nad očnim dupljama činilo je da mu pogled večito bude u senci, s povremenim bleskom zadovoljstva pri dobro obavljenom poslu.

Učinilo mu se da negde iza sebe čuje šum...

Ne, nemoguće... Prostorija je bila prazna i dobro zaključana iznutra. Možda je samo slepi miš mogao da se provuče kroz prozorske rešetke, odakle se mogao videti komad neba prošaran granjem i svetleći kandelabr poput meseca iz trećerazrednih filmova strave i užasa.

Samo pola časa ranije, kada se otvorila velika gvozdена kapija i propustila ogromni crni »mercedes« sa tamnim staklima, Malkom Berkli je našao način da se ušunja unutra.

Činilo se da nikada nije imao više sreće.

»Mercedes« je otklizio u noć, a velika kapija se nije odmah zatvorila. Kao da je neko iznutra za nekoliko časaka zaboravio da uključi signale za zatvaranje, pa je pokrupno telo veštog obijača uletelo u unutrašnjost parka dok su udaljeni stražari gledali na sasvim drugu stranu.

Kada se kapija najzad sklopila, Berkli za trenutak oseti jezu.

Nad njim se nadvilo granje drveća, nebo se suzilo i zatamnelo, a jedina svetla traka bila je asfaltirana staza prema ogromnom ulazu kuće.

Sve je bilo u mraku.

Samo su kandelabri svetleli, prosipajući okolo sivkastobledu svetlost.

Čudno. Čuvari koji su sa sobom vodili pse nisu se uopšte oglasili. Nijedan pas nije zalajao. Skoro da su ga mirno propuštali prema cilju, a da toga nije bio svestan.

Ali, natrag se nije dalo.

Krug svetlosti njegove baterijske lampe tražio je najlakši i najbezbedniji prilaz unutrašnjosti kuće. Sefovi nikada nisu sklanjani daleko od očiju vlasnika. Bili su ili u radnim kabinetima ili salonima za pri-

jeme, ponegde vešto skriveni iza zavesa ili polica sa knjigama, a ponegde veoma dostupni u svoj svojoj veličini, između radoznalost količinom zлата i papira u pregradama.

Nije ga interesovalo ko je vlasnik, verovao je svom ubeđenju da tu ima nešto za njega. Ovoliko stražara sigurno ne obezbeđuje dom staraca ili propalog plemića. Tu sigurno zveckaju nešto krupno.

Njegovo je bilo da to brzo otkrije, pokupi i zbriše.

U unutrašnjem delu kaputa imao je »zbirku« najraznovrsnijih alati za otvaranja brav svih dimenzija. Ali, šesto čulo kao da je govorilo da krene tamo gde ni u snu, pre toga, ne bi pomislio: na glavni ulaz!

Do đavola, pomislio je u magnovenju, kao da ga neko drugi vodi u tom pravcu mimo sopstvenog razuma.

Pa ipak, našao se pred teškim hrastovim vratima, pozlaćenim po ornamentnim ivicama. Blistava, velika mesingana kvaka prosto ga je hipnotičkom snagom mamila da je dodirne i povuče nadole.

Nebesa!

Nemoguće da su bili toliko neoprezni?!

Ili toliko sigurni da do praga ne može ni muva da stigne neprimetno.

Vrata su bila nezaključana! Prosto su se bešumno otvorila pri lakom dodiru šake.

Malkom Berkli se okrenuo. Snop svetlosti sa njegove baterijske lampe prošarao je po okolini. Ne, ništa se nije micalo. Ni najmanji šum nije dopirao do njega. Ništa, osim sopstvenog disanja.

— Šta je ovo? — čuo je svoj polušapat.

Instinkt mu je govorio da treba da se vrati, ali profesionalna radoznalost je bila jača.

Desno stopalo mu je utonulo u tepih. Stajao je nekoliko časaka na samom ulazu i pratio krug svetlosti lampe.

Teške zavese na prozorima, veliki sto, fotelje, polica sa knjigama, jedna velika vrata i vitrine sa čudnim delićima kojima nije uspeo da odgonetne ni oblik, ni smisao. Ogromni luster visio je na sredini sobe kao džinovska šaka kojoj su sijalice ličile na kandže, a metalne šipke na prste.

Ničeg drugog posebnog. Na stolu se nalazio mali kompjuter i telefon, sa nekoliko papirica i kockastim držačem za olovke.

Berkli leđima pritvori vrata iza sebe.

Svaka prostorija u kojoj borave ljudi ima neki miris. Nekada je to miris duvana, nekada miris znoja, nekada fini mirisi žena... Ova prostorija nije imala posebnog mirisa, osim možda drvenarije koja tu stoji godinama, neprovetrena i nedostupna.

Malkom Berkli je dlanom leve ruke obrisao krajeve usta po kojima se skupljala pljuvačka.

Velika zavesa na desnoj strani prozora kao da je zaklanjala neki deo. Ruka mu sama pođe i odgurnu kraj. Malo prašine mu ulete u nozdrve; svetlost baterijske lampe prošara po zidu i obasja dve velike umetničke slike sa mrtvom prirodom i — ono čemu se i nadao i nije — veliku, tešku kasu metalnosive boje.

Stavio je lampu pod mišku i nekoliko puta protresao prste. Uvek je tako radio kada ga je čekao osetljiv posao na iznalaženju kombinacije. Ovde sve to nije izgledalo komplikovano: jedna poluga za otvaranje vrata i, naravno, krug sa brojčanikom.

— Tu smo, bebece... — zadovoljno je promrsio.

Prsti mu s pobožnom zalivalnošću dotakoše rapavu ivicu kruga.

Pokušao je da okrene levo... nije išlo. Desno takođe. Izgledalo je da je kombinacija bila prosto »zalivena« u vratima i prva graška znoja obli ispupčeno, čvornovato čelo Malkoma Berklija.

Pojačao je pritisak, ali rezultat je opet bio isti.

Tada je iza leđa začuo razgovetan šum.

Nove graške znoja izbile su mu po čelu kao da ga je neko iznenada polio vodom.

Sada je već bio siguran da nije sám u prostoriji. Ovejani obijač sefova i trezora, Malkom Berkli, okrenuo je šaku sa baterijskom lampom u pravcu šuma. Uvek je to činio kada bi osetio opasnost. Jer, jedan deo lampe, tamo gde se šaka savijala, imao je dugme koje je, pod lakim pritiskom, izbacivalo mlaz tečnosti sa oslepljujućom kiselinom. Naizgled naivno, ali vrlo efikasno ako se tačno usmeri i pritisne u pravom trenutku.

Međutim, iznenađenju nije bilo kraja.

— Neka sam... — zaustio je i odahnuo.

Očekivao je mačku, ali ovo svakako ne.

Obasjana svetlošću lampe, na tepihu je stajala, ali zaista bukvalno stajala, lutka od porcelana!

Mala, slatka lutkica za kojom čeznu sve devojčice sveta.

Duga kovrdžava kosa, sva u loknicama, obli sjajni obraščići, lepa haljinica sa naborima do kolena i male ružičaste sandalice.

Berkli na kolenima dopuzi do nje i prinese lampu.

Onda se trgao.

Nešto tu nije bilo u redu. Nešto, ali nije uspeo da objasni šta. Lutkine ručice bile su nepokretne, malo odvojene od tela, nožice tek toliko rastavljene da se održe na stopalima, ali...

Oči!

Da, imala je nešto u očima što ga je prestrašilo. Neki čudesan sjaj od kojeg nije uspeo da odvoji pogled.

Iz dubine tamnoplavih zenica i sivkastih beonjača kao da se pojačavao žar.

Poput dva tanka, vatrena mača, iz lutkinih očiju prenosio se odsjaj na Berklijevo lice. Njegove zenice sada su postajale šire, a pogled prerastao u nemi krik.

U glavi počeo da mu se muti.

Ispod kolena je nestajalo tlo.

Oči su mu se sklapale i više ničega nije bio svestan. Lampu je ispala iz mlitavih prstiju i otkotrljala se u ugao, bacajući krugove svetla po zidu i utrnuvši posle udarca o nogu velikog stola.

Malkom Berkli klonu na pod.

Omamljenost je bila toliko prisutna da nije imao snage da otvori oči. Pokušao je da šakama pritisne glavu i otkloni pritisak među slepoočnicama, no ruke su mu bile sputane. Kao prikovane za nešto.

Kapci su mu bili poput olova. Nabrao je obrve i čelo kako bi tim spletom mišića uspeo da prokrči put jednom pogledu unaokolo.

»Gospode«, pomislio je u jedan mah, »da nisam mrtav«?

Onda je osetio dodir na čelu i sve je bilo drukčije. Kapci su se poslušno podigli i pogled razbistrio. Prvo je ugledao svoje ruke: bile su metalnim sklopkama pričvršćene za naslone neke stolice. Iz tih sklopki prema glavi i na obe njegove strane pružale su se žice.

— Sad si opet u redu — čuo je glas.

Podigao je glavu.

Svetlost nije bila bogzna kava, ali se moglo razaznati sve što ga je okruživalo.

Malkom Berkli je pozeleo da se pridigne, ali uzalud. Noge su mu otkazale poslušnost, s obzirom da je i preko nožnih članaka imao sklopke. Jednostavno — bio je okovan, a da pojma nije imao zašto. Ni kako.

Oči su mu se najzad privikle na konture okolnih predmeta.

Ništa nije shvatao.

Okrenut leđima, neki čovek je rukama prevlačio preko svetlećih dugmadi na velikom iskošenom stolu-tabli. Koliko je umeo da raspozna, bila je to neka elektronska podloga, sa dva ekrana koja su svetlela modrozelenkastim sjajem, a po njima, s vremena na vreme, igrala su neka slova, a potom i slike.

Gospode, u šta se ovo uvalio?

— Hej... — najzad je uspeo da istisne iz grla.

Čovek se lagano okrenuo i pošao prema njemu.

Berkli se trže.

To lice...

Ne, učinilo mu se poznatim, pa ipak...

Onizak rastom, širokih ramena i kratkih ruku, to je bio prvi utisak s kojim se suočio čuveni obijač sefova.

A onda je razabrao ostalo: šiljastu, obrijanu glavu sa vratom usađenim u ramena, lice izrezbareno borama i velikim podočnjacima, od kojih je levi bio nesrazmerno veći. Normalno kada je nad njim stajalo stakleno oko, sjajno, nepomično, ali stravično dok je »zurilo« u njega.

Lice čoveka bilo je, na prvi pogled, sasvim obično... Ukoliko se nije micalo. Svaki trazaj, svaka promena osećanja, menjala ga je i gužvala poput svile.

Nekoliko minuta čovek ga je osmatrao s vidljivom podrugljivošću.

Nosio je širok kućni ogrtač stegnut u struku kaišem od istog materijala, bledoplavkaste svile. Oko vrata imao je maramu žute boje. U nekoj drugoj prilici ličio bi na poslovnog čoveka koji se upravo istuširao i sada spremao da natoči sebi dobar viski sa dve kockice leda.

Onda se čovek vratio natrag za »pult« i počeo da pritiska dugmad. Slike na većem ekranu su se menjale vrtoglavom brzinom, menjajući ambijente,

od kućnog nameštaja, polica sa knjigama, dečjih krevetaca, do pejzaža s pogledom na zgrade ili parkirana vozila.

Zatim se ponovo Berkliju unco u lice.

— Dobro došao u moj svet, prijatelju — rekao je promuklim glasom, fiksirajući ga zdravim okom kao mačka miša.

Berkli, profesionalac u svom poslu, nije se plašio ljudi, pa ni najrazličitijih okolnosti s kojima se suočavao u svom poslu.

Međutim, pogled na ovu obrijanu glavu i stakleno oko koje rendgenski zrači, činio ga je na neki način i nemoćnim i nespokojnim. Pogotovu što je najzad uvideo da ne može da mrdne ni rukama, ni nogama.

— Ko... Ko ste vi? — upitao je.

Čovek razvuče lice. Nešto kao smešak razli se njegovim »zgužvanim« licem i otkri se red gornjih, rastavljenih zuba.

— Lutkar, prijatelju — odgovorio je škripećim glasom.

— Majstor za lutke.

— Ali... gde sam ja?

— Gde nego u lutkarnici, ha-ha-ha-ha... — usledio je odgovor u istom tonu.

»Ovaj nije čist«, pomisli Berkli.

— Šta hoćete od mene? — pitao je.

— Ne žuri, prijatelju — odgovorio je ovaj i popravio porube žute marame oko vrata. — Tvoje vreme tek dolazi. Ovde si da slušaš mene, a ne svoj glas, ha-ha-ha...

Zatim mu se lice naglo uzbiljilo.

— Da li si malo razgledao oko sebe? — upitao je i odmakao se. Pokazao je rukom prema elektronskim svetlima i ekranima u koje se Berkli nije mnogo razumevao, ali je slutio da tu nisu radi nekih dečjih igara. Kako nije dobio odgovor, on spusti ruku na jedan prekidač ispod ivice velikog stola i jača svetlost rasu se prostorijom sa velike neonske šipke. — Ovde je moj komandni kabinet — nastavio je lutkar. — Oдавде kontrolišem sve ono što želim da kontrolišem. I... oдавде upućujem na zadatke moje male, porcelanske sluge u suknjicama, ha-ha-ha!

»Stvarno je lud«, zaključio Berkli, ali ta konstatacija mu nije olakšavala položaj.

— Predaćete me policiji? — pitao je Berkli.

— Policiji? — ponovi pitanje ovaj. — Zašto policiji? Ti si u mojoj službi, prijatelju.

Tvoj mozak, koji zna grozničavo da rešava najkomplikovanije šifre i kombinacije i to prenosi u prste, poslužiće nekim mojim planovima... Vrlo brzo! Čak vrlo, vrlo brzo!

— Šta to znači, do đavola!
— poče Berkli da se otima, ali tako se metal još više usecao u meso na ručnim zglobovima. — Ko si ti? Kako ste me doneli iz one... one zgrade...

— Niko te nije doneo, ti si još u njoj... prijatelju.

— A vi? Vi ste, znači...

— Da, ja sam onaj koga je trebalo da opljačkaš, ha-ha-haaa... — smejao je štetkavo lutkar, dok su mu oba oka, činilo se, zacaklila istim sjajem. — Naivčino, zar si mislio da sam toliko zaboravan da sve ostavim otvoreno za tvoj dolazak? Znao sam da oblećeš oko moje kapije. Saznao sam i ko si, pa sam došao na ideju da te iskoristim.

— Za šta?

— Za male, sitne usluge — cerio se lutkar. — Pogledaj pažljivo — nastavio je i prišao svetlećem stolu tražeći pravi taster. — Sada malo razgledaj, a posle...

Skoro bešumno, polovina zida preko puta Malkoma Berk-

lija se otvori i nestade u uglu sobe.

Ukazale su se rešetke sa gusto poređanim metalnim šipkama. Svetlost odozgo obasjala je nekoliko redova nepomičnih, porcelanskih lutaka raznih veličina! Berkli proceni da ih je oko pedesetak. Sve su imale jednaku odeću, suknjice sa naborima, prslučiće i cipele sa žutim, kratkim čarapicama, kovrdžavu kosu koja je dopirala do ramena. Košuljice su bile proketo žute, boje, upravo onakve kakva je bila lutkareva marama oko vrata!

Izgledale su đavolski ljupko, sa bademastim i plavim, krupnim očicama i sjajnim, rumenim obraščićima.

Prava napast za dečje oči. Igračka kojoj bi malo koja devojčica odolela. Majstorska izrada, čak i za laika kakav je bio Malkom Berkli.

— Vidiš ih? — trže ga škripavi lutkarev glas skoro uz samo desno uho, a vreli dah ga oprlji tako da mu se nakostrešiše dlačice na vratu. — To je moje delo! Sviđaju ti se?

Berkli je ćutao. Ništa mu više nije bilo jasno.

— Znam da ti se dopadaju — zadovoljno je zaključio lutkar. — Imam radionicu dole u podrumu i jednom nedeljno

obnavljam svoj asortiman novim modelima, ha-ha-ha... Misliš da sam lud?

Berkli skoro zausti da se slaže sa tim, ali na vreme odustade.

— Znam da misliš — nastavi ovaj. — Možda si i u pravu. Ja jesam lud... i svakim danom postajem sve luđi... i sve srećniji! Ha-ha-ha!

Smeh mu je bio sve škripaviji i sve tiši. Kao da se gubio u sopstvenoj utrobi i nanovo izbijao na površinu.

On opet pritisnu neko dugme. Zid se vrati na svoje mesto, ali istovremeno se rastvori druga polovina.

I opet šipke... ali tamo više nije bilo lutaka.

Tamo su bili ljudi!

Berklijeve oči se raširiše od iznenađenja i zbunjenosti.

Video je nerazgovetne prilike nekoliko ljudi koji su uglavnom sedeli na prostim drvenim klupama, osim jednoga koji je zurio u pod, naslonjen leđima o zid. Ničim nisu pokazali da primećuju njegovo prisustvo.

— Ovo već nisu lutke, prijatelju — reče lutkar.

— Nego? Ko su oni? Šta je ovo, do...

— Svaki brod ima posadu — slegnuo je ramenima čovek

obrijane glave i zavukao ruke u široke džepove kućnog mantila. — A ovo je moja najposlušnija posada. Okoreli kriminalci koji nemaju milosti, koji dobro gađaju, dobro barataju revolverom i nožem, koji mrze policajce i sve što miriše na zakon.

— Ja nisam kriminalac — promrmlja Berkli.

— Sećaš se lutke koju si sreo pored sefa? — upita ga lutkar.

— Da... — procedi Berkli.

— Čega se sve sećaš?

— Ničega... Pao sam. Lutka me je samo... samo...

— Posmatrala?

— Da...

— Naravno. Ja sam preko njenog oka uputio frekvenciju hipnotičkih impulsa. Ti si je gledao i... pao.

— Kako? Lutka me je hipnotisala?

— Ne budi glup, prijatelju — odmahnu rukom lutkar.

— Ja sam te hipnotisao preko njenih mikročipova u glavi. Mogu sve da uradim preko njihovih glavica. Sve!

— Ipak su to lutke. Ne shvatam...

— Nije ni važno, prijatelju — raširi ruke lutkar i pritisom na dugme isključujući manji ekran. — Uložio sam grdne go-

dine znanja i rada u to. Ha-ha-ha! Znaš li da one ubijaju?

— Ja... ne znam ništa... — mrmljao je Berkli.

To nije zaustavilo lutkarev iznenadni zanos.

On se izgubi nekud iza Berklijevih leđa, da bi se brzo pojavio noseći običnu lutku u ruci. Poturio ju je obijaču pod nos.

— Gledaj! U svakoj glavi ugrađena je mreža elektronskih dioda i najosetljivijih magnetskih lokacija za prijem najfinijih moždanih poruka — grozničavo je objašnjavao, iako je Berkli okretao glavu na drugu stranu. — Znam da si glup da to shvatiš, ali razumećeš ovo: odavde šaljem moždane frekvencije u njihov elektronski kablodrom i one se tome povinuju. Razumeš li, prijatelju? One su moje sluge i rade ono što ja hoću. I još nešto — nastavi jačim glasom — u glavi imaju minijaturnu kameru, prijatelju! Ha-ha-ha! Gde god da se nađu, mogu da vidim sve ono gde su im oči upravljene. Uključim posebno dugme za svaku lutku i kontrolišem situaciju. A kada treba, izdajem naredbu da ubiju! Na njih niko ne sumnja! Sve dok ne pobesne, ha-ha-ha...

— Ja nikoga nisam ubio — skoro zacvile Berkli.

— I ne moraš — umiri ga lutkar, kao da dolazi sebi. — Ti imaš drugi zadatak, prijatelju. Da obiješ sef.

— Ja?

— Da, ti... ali preko lutke.

— Kako? Ja... mislim da sanjam — pognu glavu Berkli, poželevši da stvarno tako bude.

— Neće te boleti — kao da ga je težio lutkar.

— Tamo, na zidu pored kapije, ima natpis — podiže glavu Berkli. — Pisalo je: Dr Kalvin Kredok. Doktor? To niste vi?

— Naprotiv, ja sam — isceri se lutkar. — Ali, ja sam doktor za mnoge stvari — skoro se zagonetno smejuljio. — Ljudi će uskoro čuti svašta o meni, ali sve u svoje vreme, prijatelju. Calvin Kredok je lutkar. Samo LUTKAR! Tako mi se najviše dopada.

Berkli nije nalazio načina da olakša svoj položaj, a ovaj »doktor«, izgleda, nije imao nameću da mu skida metalne »naručvice« sa ruku i nogu.

Ipak ga profesionalna radoznalost nije napustila ni u ovakvim okolnostima.

— A sef..

— Sef?

— Sef... Koliko je imalo unutra?

— Čega, prijatelju?

— Novca... zlata... Koliko je bilo unutra?

— Ha-ha-ha-ha... — histerično se nasmejavao Calvin Kredok, kao da je čuo dobar vic. — Novca? Prijatelju, tamo nema ništa! To je bio običan mamac za tebe. Zar nisi primetio da je brojčanik za kombinaciju zaliven?

— Da, sad se sećam...

— Ovde niko ne može da uđe ukoliko ja to ne želim — postavio je samouvereno. — Napolju su moji ljudi, kojima ja upravljam. Oni slepo slušaju moje komande, svako u uhu ima »bubu-prenosnik« sa ovog komandnog stola. Psi su izdresirani da slušaju njih kao oni mene. A kad bi neko, kojim slučajem, uspeo i da dođe do vrata, čekalo bi ga još poneko iznenađenje, ha-ha-ha... Dakle, ne nadaj se da ćeš izaći odatle. Bar ne živ!

Malkom Berkli se strese.

Poslednje reči lutkar je izgovorio s takvim jezivim naglaskom da je obijač video sebe s lokvom krvi ispod vrata.

— Zašto baš ja? — procedio je. — Mogu vam dovesti boljeg majstora za sefove! Zašto ne nabavite boljeg?

— Ne cmizdri! — zakrešta ovaj i skoro ga dotače staklenim okom. — Objasnio sam ti neke stvari, a ti plačeš umesto da mi budeš zahvalan što ti pričam sve ovo? Treba li da dozvolim da izađeš odatle i istrtlaš policiji i televiziji šta sve ima u ovoj kući? Možda ti ne bi verovali, ali zašto bih rizikovao? Za svet napolju ja sam doktor Calvin Kredok, imam urednu diplomu njujorškog koledža, ali ne radim trenutno jer sam slabog zdravlja. Najvažnije je da uredno plaćam porez, prijatelju, i da mi je žena skoro umrla, pa sam još nesrećan, ha-ha-ha! A znaš zašto sam najnesrećniji? Moju ženu i njenog ljubavnika snimali su skrivenom kamerom u jednom hotelu, a onda to distribuirali kao porno kasetu po video klubovima. Misliš li da sam imao pravo da budem nesrećan? Ali nisam se žalio. Nisam ni policiji dozvolio da uhapsi video-dilere. Jednostavno: radio sam na tome da mi bar žena bude srećna... na onom svetu, ha-ha-ha!

Duboko usađene oči Malkoma Berklija kao da se sasvim izgubiše u polusenci.

Više nije želeo da sluša tog ludaka.

Međutim, lutkar je bio u raspoloženju koje je bilo teško zaustaviti i obuzdati. Pričao je i istiskivao iz sebe neku gorku, nagomilanu masu besa i mržnje.

Da li je bio na granici normalnog i nenormalnog, to je za Berklija bila tajna. On je mislio na svoju kožu, a, kako je izgledalo, sva je prilika da se iz nje nije moglo napolje.

— Zamisli ljude koji su je gledali i uživali? — nastavio je Kredok. — Na stotine njih u mračnim salama, domovima, sobama... Zamisli one koji su je poznavali? I mene i nju?! Kako da zaboravim sve to i ostavim iza sebe?

— Ja to ne znam...

— Imao sam nekoliko intimnijih prijatelja — nastavi lutkar — ali sam ih se svih odrekao. Nisu mi potrebna saučesća, ni žalopojke. Svi su oni u dubini duše uživali u mojoj nesreći. I za to će platiti... Svi!

— Žedan sam — prekide ga Berkli.

Ali, lutkar ga uopšte nije čuo.

— To se desilo ovde, u San Francisku — rekao je i uvukao glavu u ramena. — Ovde će se i okončati!

Ljudi iza rešetaka su ličili na spomenike.

Ako je samo Calvin Kredok mogao da im udahne malo života, onda im je to bilo hiljadu puta gore od robije.

Lutkar pritisnu dugme i zid se spoji sa drugim delom.

Berkli pomisli da i njega čeka takva sudbina i skoro zaplaka. Mogao bi se sada zakleti u sto Bogorodica da neće pipnuti nijedan sef, da neće uzeti nijedan tuđi cent... ali ništa nije vredelo. Kao da je Satana ušao u Kredokovu dušu i lagodno se baškario u svakoj njegovoj veni.

— Lutke sam pravio odavno, iz čiste zabave — nastavio je Kredok uporno svoju priču — sve dok nisam došao do saznanja da će to biti moj novi život. Nauka i lutke, kome bi to palo na pamet?! Samo Kalvinu Kredoku! Uložio sam sve što sam imao u opremu i materijal... Za svet oko ja sam čovek čudnog karaktera, ali veoma diskretan i nenametljiv. Zapravo, ja sam oličenje mirnog, poštenog i skrušenog građanina Amerike, ha-ha-ha-ha...

— Šta to mene briga?! — odjednom dreknu Berkli. — Hoću napolje! Napoljel!!

Kredok se ukruti.

Izgledalo je kao da dolazi iz nekog drugog sveta u pros-

toriju u kojoj su se nalazila samo njih dvojica.

— Napolje?! — skoro veselim glasom upita. — Zar bi ti vredelo, prijatelju? Samo što bi izašao, neka lutka bi te sačekala sa revolverom u ruci i ubila. Vrlo jednostavno. Lutka ubija i ne odgovara za to. Lutka je lutka!

— Mene lutka ne može da ubije! — povika Berkli.

— Može — klimnu glavom lutkar. — Pokazaću ti to prvom prilikom. Misliš da su porcelanske i neupotrebljive? Lomljive? Svaki zglobov je isечen i povezan žicama koje u prste ubrizgavaju moć pokreta. Prsti im se skladno savijaju oko drške revolvera, a nožni prsti i kolena sposobni su da se savijaju i da trče. — A sve se to spolja ne vidi, jedino ako se dobro zagleda i opipa pod prstom. Koje će dete zagledati ruke? Deci su najvažnije oči, kosa i garderoba. Moje lutke mogu da kažu »mama«, mogu i da zaplaču ako treba, i da spavaju... Ali su najslađe kad ubijaju, ha-ha-ha!

— Neću više da slušam — zavapi Berkli, cimajući rukama gore-dole, unapred znajući da je sve uzalud. — Neću da budem ovde! Upomoć!

— Ti si samo običan lopov, ništa više — skoro sa žaljenjem zaključio lutkar. — Biće najbolje da te pripremim za akciju, prijatelju.

— Šta... šta ćete da uradite?

— Ti i jedna moja lutka sutra krećete u malu, ali vrlo korisnu krađu.

— Lutka i ja?

— Da, samo što će lutka ići, a ti ćeš joj odavde »pozajmiti« svoju veštinu i znanje. Neće boleti, prijatelju. Nećeš ni znati šta se dešava, a sve će biti gotovo kada se probudiš. Samo ćeš tu lepo sedeti sa ovim »prstenom« na glavi i stvar je gotova, ha-ha-ha...

On skide sa gornjeg dela ormarića jedan metalni krug, načićkan žicama i izolatorima — provodnicima ručne izrade.

Malkom Berkli je odjednom shvatio: krajeve žica sa ovog »prstena« spojiće sa krajevima žica na stolici i napraviti strujno kolo, a sve to »uštekovati« na tablu, a odatle... Prostim jezikom objašnjeno, Berkli će biti MEDIJ za prenos misli iz njegovog mozga u strujno kolo lutkine glave!

Tek sada je bio svestan kakvu mu je ulogu namenio Kalvin Kredok.

Ta usijana, obrijana ludačka glava, taj ludački genije koji je svoje ogromno znanje i energiju pretovario u manijačku misiju osвете i ubijanja... taj »staklenac«! Pa on će mu isprazniti mozak i ostaviti ga kao kakvu krpu zajedno sa onim gangsterima iza rešetaka koji ožive samo kada ih on »uključi«!

— Vi... Ti si lud! — počeo je Berkli da se tresе, svestan da mu nema pomoći, užasnut sudbinom koja mu je dodeljena te noći, kada je, zaslepljen pohlepom, krenuo da »olakša« misterioznog bogataša na Tarnersajdu i sebe uvalio u nevolju nad nevoljama!

— Prijaju mi tvoji komplimenti prijatelju — cerekao se Kredok. — Najzad si shvatio, zar ne? Možda ne umeš sve ovo stručno da objasniš, ali u tvojim očima vidim da si pre-mro od straha. Zašto? Obecavam ti da nećeš ubijati. Ti ćeš biti ono što si i sada: lopov i obijač. Zar ti se to ne dopada? Sediš ovde, a tvoj mozak »radi« u obliku lutke, bešumno, vešto i kraljevski efikasno.

Berkli je pokušavao da izmakne glavu ispod metalnog »prstena«, ali lutkar se samo smejaо. Kada se krug sa žicama nasadio na lobanju, Kre-

dok dlanom provuče nekoliko puta preko lobanje zadovoljan poslom.

— Da prvo malo probamo, prijatelju? — predloži.

— Neeeeeee! — cičao je Berkli.

— Baš lepo! — nasmejao mu se lutkar. — Što se više naprežeš, mozak bolje manevriše... Priliv krvi ga čini funkcionalnijim i modernijim. Postaješ prava mašina, prijatelju.

— Neeeeeee!...

*
* *

— Ja ostajem ovde! — bio je kategoričan Tabasko Pit.

Sumiko, elegantno odevena i začesljana, odmah je razumela Pitovu nameru. U stvari, on nije voleo da se muva po velikim robnim kućama, osim kad je morao. A kada je Sumiko nešto kupovala za sebe, onda je to bila mora za njegove nerve.

Plavokosi grmalj, sa mornarskom majicom zategnutom preko mišićavog grudnog koša, nemaran i nehajan, pre je ličio na zalutalog nosača, nego na jednog od najboljih prijatelja američkog ninđe u San Francisku.

Džentlmski je pristao da pravi društvo Sumiko u kupovini, ali nije trpeo njeno: »Kako mi ovo stoji, Pite?«, »Da li će se svideti Lesu?«, »Misliš da mi ova boja pristaje?«

»Do đavola, pa ja jedino mogu da joj ponesem torbe i ke-se, ništa više s moje strane«, bio je jedinstven Pitov zaključak.

Uostalom, minijatura ali nadasve lepo građena Japanka bilo šta da »nabaci« na sebe, izgledala je i ljupko i poželjno, kako to samo posebne istočnjačke lepotice mogu.

— Vraćam se za petnaest minuta — obeća Sumiko.

— Znači jedan sat — izračuna Pit odmah, na šta se ona nasmeja i zatrese valom kose.

— Ne idem često u kupovinu, ali danas sam raspoložena za malo obnavljanja garderobe — raširi ruke devojka, kao da se izvinjava.

— Ja sam danas raspoložen za malo australijsko pivo u crnoj limenci — podseti Pit samoga sebe.

— Ti si za to uvek raspoložen.

— Ne bunim se ako me usluži neka prsata riđokosa — slegnu ovaj ramenima. — Ali ovde nema bara.

— Na vrhu ima restoran.

— Naći ćemo se tamo za sat?

— Važi. Ni minut više.

— Čisto ne verujem...

— Da se kladimo?

Tabasko Pit odmahnu rukom.

Sumiko se uputi pokretnim stepenicama.

Ogromna robna kuća »Lakosta« imala je osam spratova. Imala je, najzad, sve što se može kupiti na drugim mestima, od ručne bušilice do elitne garderobe u buticima na sedmom spratu. Imala je i posebne delove sa bifeima, gde su posetioци mogli nešto da popiju i pregrizu, kao i odeljenja za malu decu gde su specijalno obučene devojke zabavljale mališane dok su roditelji obavljali kupovinu.

Nabivši ruke u džepove svojih izlizanih svetloplavih farmerki, Tabasko Pit je odsutno zurio oko sebe i ne primećujući kuda se sve kreće. Miris parfema malo ga je osvestio: osvrnuo se okolo i zaključio da se nalazi na međuspratu namenjenom samo za kozmetiku.

Mali »milion« žena najrazličitijeg doba muvaо se oko njega. Đavolska gužva u kojoj je Tabasko Pit ličio na slona u staklenoj radnji. Trudio se da svojim telom ne obori nešto i,

preznojavajući se, nekako došao do podnožja stepenica.

— Gore je nego na gusarskom brodu — prokomentariša za sebe.

Popeo se na sledeći sprat.

Ogromna prostorija bleštala je u desetinama televizijskih ekrana sa desetinama programa.

Muzika je dopirala iz raznih uglova.

Najmoderniji aparati su izazivali prave nedoumice kod posetilaca. Muzički stubovi u najfantastičnijim oblicima, poput svemirskih brodova, videokorderi ugrađeni u najmodernija postolja, u kombinaciji sa televizorom, hiljade video-kasete složeno uz video-opremu, nudili su prolaznicima šansu da ubace kasetu po želji i da je probaju, bez obaveze da kupe.

Šarenilo naslovnih strana i korica kasete ličilo je na veliki plakat u hiljadama boja. Trebalo je samo pročitati naslove, pa izgubiti najmanje pola časa, a odluka o kupovini svodila se u trenutku.

»Bar je muzika pristojna«, pomisli Pit i pogleda na sat.

Pretpostavljao je da je Sumiko tek probala prvi primerak svilenе bluze, recimo.

Jedna sedmogodišnja devojčica, sa velikom lutkom pored sebe, sedela je na jednoj od desetak kožnih fotelja, koje su na svakom spratu služile za kraći predah. Noge su joj jedva doticale pod, lice joj je bilo pospano, i mrzovoljno. Napućenih usta buljila je u pod ispred sebe, gužvajući rub haljine i ne mareći za lutku, koja joj je očito bila poklonjena bez njene naročite želje. U njenom krilu nalazila se kasete sa nekim crtanim filmom, ali i njoj nije poklanjala bogzna kakvu pažnju.

Tabasko Pit sede malo podalje, ponovo pogledavši u sat. Prošlo je tek deset minuta!

Lutka pored devojčice bila je od porcelana, sa dugom kovrdžavom kosom, blistavih, uglačanih obraza i plavih očiju. Imala je žutu košuljicu, žute čarapice i crveno prsluče sa belim vezom.

Pit prenese pogled na drugu stranu, jer je baš tada pokraj njega prolazio par lepih ženskih nogu u svilenim čarapama boje peska.

— Pite, gde si se zagledao, ovo su MOJE noge! — trgao se na poznati glas.

Uspravio se i sreo sa veselim, iskričavo-podrugljivim pogledom Sumiko.

Osetio je da crveni, što je Sumiko još više uveseljavallo.

— Ja... Zar si tek na drugom spratu? — promrmlja Pit.

— Ne žurim. Zar nisi rekao za sat?

— Izgleda mi kao večnost.

— Ja plaćam pivo.

I odšeta dalje, njišući kukovima kako samo prava žena može, spontano i bez naprezanja.

Tabasko Pit proteže ramena, ubijajući se od dosade.

Ipak bi najbolje bilo da zasedne u restoranu i naruči jednu »gajbicu« piva i zaboravi na vreme.

Devojčica pored njega je i dalje sedela u istom položaju, malo zavaljena, napućenih usana i poluotvorenih očiju. Duge trepavice skoro su dodirivale donje kapke; žamor posetilaca »Lakoste« delovao je zaista omamljujuće i uspavljujuće. Verovatno je čekanje roditelja bilo »preteško« za dečji temperament, ali naredba je naredba. Morala je da sedi na mestu gde su je ostavili neko vreme.

Pit se naže i nabra obrve.

A lutka?

»Sto mu gromova«, pomislio je, »sada je bila tu«. Zagle-

dao se pažljivije, ali lutke više nije bilo na sedištu.

A onda ju je ugledao kako... kako šeta!

— Hej! — povikao je više za sebe, ali dovoljno glasno da trgne devojčicu.

— Ode ti lutka! — nije znao šta drugo da kaže.

Devojčica okrete glavu, zadržala je nekoliko trenutaka u tom položaju, a onda se ponovo našla oči u oči sa Pitom, ali ovoga puta lice joj je imalo plaćan izraz.

— To ti nije lutka — ohrabri je Pit — nego prijateljica, je l' da? Čim ume da korača... Možete zajedno da se igrate i da...

Devojčica ništa nije govorila. Izgledala je i uplašeno i bespomoćno. Očito se nije nadala ovome.

Pit je pomilova po kosi.

— Nisi znala da ume da hoda, a? — upita.

Devojčica žestoko zatrese glavom.

— Ni mama?

Opet isti pokret.

— Pa šta da radimo? — pokušao je on da bude zabavan. — Da je uhvatimo i vratimo? Kako si je navila?

— Nisam... — najzad je ispuštala glasić.

— Nisi? Šta nisi?

— Navila...

— Nisi je ti navila? Nego ko? Nisam video nikog u blizini da bi mogao da je navije, mala? Ili ima neko dugme gde se samo pritisne?

Znao je da govori gluposti.

Po dečjem pogledu zaključio je da su pretpostavke sasvim izlišne. Ali, lutka je, ipak, koračala! Nogu pred nogu, savijajući lepo kolena i prste u cipelicama. Kao živa!

Nekoliko posetilaca je zastalo i ljubopitljivo gledalo ovaj neobičan prizor.

Pit oseti devojčicinu šaku u svojoj. Kao da je potražila sigurnije utočište za svoj strah.

— Je li lutka tvoja? — najzad upita bivši mornar.

— A-ha...

— Pa kuda će, do đavola?

Video ju je s leđa: sitnim koracima, malo krutim ali dosta sigurnim, prevaljivala je razdaljinu od fotelje do velikog video-izloga, krcatog kascama i kamerama.

Momak koji je usluživao mušterije bio je zauzet razmeštanjem kutija koje je dotle pokazivao kupcima. Onda mu je pogled skrenuo nadole. Za časak mu se ukazao osmeh, a potom se taj osmeh zaledio i odmah potom pretvorio u masku.

Nekoliko žena okolo je zastalo, s lakim krikom na usnama.

Tabasko Pit podiže svoje mišićavo telo, osetivši da u vazduhu nešto »smrdi«. Sada su svi buljili u lutku, s takvom nevericom, da im je to oduzimalo i dah i pokrete.

Kao hipnotisan, mladi prodavac u odeljenju za video-opremu i kasete zurio je u malo, porcelansko stvorenje koje se približavalo korak po korak.

— Ima revolver! — ciknula je neka žena.

— Ma... mora da je to igračka! — smirivao je muški glas. Začas se napravio krug radoznalaca okolo, kao na kakvoj predstavi.

— Ne liči na igračku — opet će neka žena.

— Čije je ovo? — druga će, sasvim glasno. — Neka je nose odavde!

— Bože — stavila je šaku na grudi starija gospođa u crnom šeširu sa svilenom pantljikom — šta sve ljudi naprave od igračaka! Pa, ona kao da je živa!

— Možda je pala s Marsa! — nasmejao se jedan čovek s francuskom beretkom na glavi. Međutim, smeh mu nije zvučao prirodno.

Lutka je sasvim normalno zaobišla ugao izloga i našla se u prolazu za osoblje. Mladi prodavac je stajao kao oduzet. Njegove kolege su zastale na svojim mestima, nekim čudom prikovani i omađijani.

Lutkine oči počele su odjednom da svetlucaju i zrače iznutra.

Ruka sa omalanim »koltom«, propisno ubačenim u malu šaku, podigla se uvis.

Tabasko Pit je osetio da tu nešto nije u redu.

Velikim koracima grabio je napred, gurajući radoznalce oko sebe.

Onda je odjeknuo pucanj!

Pravi pravcati prasak, pomislio je Pit, naviknut na ovakvu »muziku«.

Prodoran vrisak jedne žene uneo je paniku među posetioce robne kuće. Revolver u lutkinjoj šaci je malo poskočio, sevnula je vatra, a mladi prodavac je zateturao sa beskrajnim iznenađenjem i užasom u pogledu.

Niko nije verovao svojim očima.

Pa ipak, pucanj je bio nedvosmisleno jasan, a uzrok veoma opipljiv: mladić je ispustio kasetu iz ruke i stropoštao se na pod.

Lutkina ruka sa koltom već je uzimala na nišan drugog.

Ljudi su jurnuli na sve strane.

Jedan od prodavaca veštini se skokom prebacio na drugu stranu i prosto zagnjurio među video-rekordere, tražeći bar neki zaklon.

Porcelanska ručica sa koltom već je uzimala na nišan sledećeg momka, koji od paralisanosti nije imao snage bilo šta da preduzme. Njegov pogled bio je prikovan za telo palog kolege, sa čijih se prsiju širila crvena mrlja. Šokiran ovim prizorom, siromah više nije znao za sebe.

Tabasko napravi dug skok.

Njegova šaka, koja je mogla da obori i konja, spustila se na upereni revolver.

Bio je to žestok udarac!

Kolt je bio izbačen iz igre, ali porcelanska ruka ostala je na svom mestu. Bez ogrebotine! Kao po nekim udaljenim komandama, lutka se okrenula prema Pitu. Njihovi »pogledi« su se sreli, kao da se odmeravaju. Činilo se da lutka mora »popustiti« pred ovakvom snagom, razoružana i ne-moćna da napadne.

U dubinama njenih zenica kao da se nešto usijavalo i treperilo. Stajala je nespremna da

korakne dalje. Sada je zaista ličila na igračku kojoj samo dečja mašta može da udahne život, ništa drugo.

Pit oseti želju da je zdrobi udarcem noge.

Ali, želja mu se nije ispunita.

Iznenada, pojavi se neka potmula svetlost u lutkinoj utrobi, zablista poput fotografskog fleša — a onda je eksplodiralo!

Tabasko Pit ustuknu, štiteći lice levom podlakticom.

Međutim, nije bilo opasnosti sa te strane. Eksplozija je učinila samo to da se lutka zapali, i ubrzo je sve otišlo u prah; kovrdžava perika je zasmrđela, odeća se zapušila, a sve ostalo je postalo tamna gomila porcelana i nekih tankih žičica, provodnika i minijature osigurača.

»Ova lutka se sigurno ne navija«, prvo je pomislio Pit, nagnut nad tom zadimljenom gomilom. A onda je pohitao prema momku koji je ležao obliven krvlju.

Spustio je šaku na njegov vrat...

Kasno!

Pogodak je bio đavolski precizan i smrtonosan.

Neko je, malo dalje, nastavio da vrišti.

Tabasko Pit je zamišljen klečao nad ubijenim mladićem, potpuno ošamućen ovim što je video. Čuli su se glasovi, užurbani koraci. Sasvim logično da obezbeđenje robne kuće stigne na mesto događaja.

Da nije bilo svedoka, ko bi mu poverovao u priču da je mala lutka imala kolt i iz njega pucala u nedužnog prodavca?! I ko će to, uopšte, moći da objasni?

Ovakvih i sličnih lutaka bilo je na desetine.

Među njima mora da postoji još neka ovakva. Neka koja ume da »misli« i da nišani. I, što je najčudnije, lutka koja se samouništava i briše tragove za sobom. Jer, šta je od nje ostalo posle eksplozije? Gomila nagorelih provodnika, krhotina od porcelana, spržena perika s kovrdžama...

Tabasko Pit nije imao nameru da čeka uniformisane čuvere i podnosi njihovo ispitivanje. Uostalom, bilo je tu još dosta svedoka. Policija će imati još jedan svoj dan, ovoga puta malo neobičniji, ali što se toga tiče svakako da će oči Leslija Eldridža blesnuti kad bude ovo čuo.

Pit se uskoro dokopa najvišeg sprata i nađe za sebe sto.

Neupadljivo se osvrnuo oko sebe. Koliko je mogao da zapazi, nije bilo nijedne lutke u restoranu. Osim one koja je dolazila sa blokom i olovkom da primi narudžbinu.

S velikog prozora mogla su se videti svetla Golden Gejta.

Ali, s obzirom da su roletne bile navučene, u prostoriji devetnaestog sprata »Bruster Korporejšna«, Golden Gejt se uopšte nije dao videti. Vladala je skoro sasvim prozirna tmina, narušena u uglu bledunjavim krugom svetlosti ispod abažura stone lampe.

Dva velika fikusa priklanjala su listove prema debelom persijskom tepihu, poput pijanih glava u noći koja izmiče i otvara put zvezdama iznad Zaliva.

Veliki pisaci sto, nekoliko telefona na njemu i dve kožom presvučene kutije za olovke i cigarete. Dve velike fotelje s naslonima nalazile su se i sa jedne i sa druge strane stola, dok je prema zidu, ispod umetničke slike glomazna kožna garnitura za sedenje bila trenutno

preplavljena teškim uzdasima i trzajima.

— Saaad... — čuo se prigušeni krik, sličan jecaju.

— Još nee — odgovorio je sličan glas, s tom razlikom što je bio više određeniji: nije trpeo prigovora.

Žena, čija je glava već bila daleko od ivice kožne garniture, dodirivala je kosom pod i isturala bradu kao da je njenim vrhom želela da se vine u nebo. Vratne žile su iskočile poput korenja kakvog mladog stabla. Levu dojku neoprostivo grubo stezala je muška šaka, sa velikim zlatnim prstenom na srednjem prstu, dok se na desnoj nalazila glava prorodne kose, ulepljene znojem.

Dve vitke noge u svilenim čarapama sa pojasom i cipelama visokih štikli, štrčale su prema tavanici i trzale se u sve žešćem pokušaju da učine kraj svim tim silnim uzdasima i ridanju. Zatim bi se savijale u kolenu, a onda ponovo ispružale, u naizmeničnom ritmu, trzajući telom i poturajući staračnjicu čoveku iznad sebe kao kotaricu s najsladim voćem.

— Gospode... — izustio je čovek, podigavši glavu.

— Sad! — kriknula je žena.

Njegovo telo je žestoko zabrzalo i činilo se da će u jed-

nom trenutku uronuti u ženi-
na bedra kao usijano svrdlo.

Ispustili su krik zajedno.

I nekoliko časaka ostali nepomični. Onda su se ženine noge bešumno spustile naniže, čovek joj je obasuo vrat sitnim poljupcima.

Utom je zazvonio telefon.

Čovek je najzad jednom nogom napipao pod, a rukom potražio naočari okolo. Kada ih je našao, stavio ih je, a zatim prebacio i drugu nogu. Žena se hitro izmigoljila, noseći sa sobom bluzu i spuštajući suk-nju spretno preko bedara naniže.

— Odmah ću — rekla je sitnim koracima grabeći prema tuš-kabini koju je imala svaka kancelarija. Za to vreme, čovek je navukao pantalone, uleteo u cipele i maramicom obri-sao znoj sa lica.

— Neka zvoni — odbrusio je kada se zvuk telefona opet resko oglasio u praskozorje.

Sum vode u tuš-kabini kao da ga je podsetio da su mu usta ispucala, a grlo suvo. Stežući čvor kravate, uputio se prema baru. Polica sa knjigama se jednostavno »sklonila« u centralnom delu i, umesto njih, izašao je na videlo bar sa raznim pićima i ledom naravno, u posebnoj pregradi.

On uze dve čaše, stavi po dve kockice leda i nasu »martini«. Iz jedne posudice štikaljkom izvuče dve kriške limuna i dosu još pića. Obe čaše je znalački promućkao i omirisao.

Voda je prestala da šušti.

Brenda Veldon nikada nije izašla iz kabine umotana u peškir ili slično. Izlazila je doterana, našminkana, začesljana, a sve to urađeno neverovatnom lakoćom i brzinom da se često pitao ne vadi li iz džepa nekog malog specijalnog frizera koji je doteruje magičnom brzinom!

Bila je to vitka, visoka crnka upadljivo širokih i mesnatih usana, iza kojih je njen jezik očaravao već sredovečnog Freda Lankastera. Njime je umela vraški dobro da se služi po čitavom njegovom telu, tako da mu se svaka dlačica dizala i nova snaga nadolazila kao iz zaboravljenih morskih dubina.

U očima joj je nestajalo stvarsti čim bi stavila naočari sa pozlaćenim tankim okvirom i postajala je opet uredna i neophodna sekretarica čoveka koji je u »Bruster Korporejšnu« važio za jednog od najsposobnijih i najjemenitnijih kada su u pitanju nove istraživačke mogućnosti na polju elektronike.

Smeškajući se, Fred se šeret-ski zagledao u prerez bluze u kome su se nazirale obline Brendinih grudi.

Kucnuli su se i ispili po gut-ljaj. On mahinalno pogleda na sat.

Telefon se više nije oglašavao.

— Večera se odavno ohladila — rekla je Brenda.

On oseti žaoku u njenom glasu, ali se napravi da to ne primećuje.

— Bar će doručak biti svež — reče.

— Uvek si voleo u kancelariji — pokazala je prema kožnoj garnituri. — Voliš brze stvari?

On je uhvati za ramena i približi sebi.

— Ne bežim od lepih hotelskih soba — reče — ali me ovde sve više uzbuđuje. Mislim da još nisam u dobu kada su mi potrebne duge sobne pripreme i predigre. Zar ne? Volim da ne odlažem trenutak kad zatrepim.

— Znam, znam — nasmejala se. — Jednom si me u kupatilu dokusurio...

— Da, a posle nisam mogao da stanem na noge pola sata.

— Čudan si ti naučnik, Frede!

— Zašto? Za dvadeset četiri sata posla, mogu sebi da dozvolim pet sati spavanja i, recimo, sat uživanja? — onda je nabrao obrve. — Pokušavaš li to nešto da mi kažeš?

— Ne. Zašto?

— Ona stara tema: brak, porodica, žena, ljubavnica... Rekao sam ti da ne očekuješ od mene da napustim kćerkicu i suprugu.

— Nikad ti to nisam ni spomenula.

— Zato i smatram da si pravo zlato — reče on. — Sve dok te neko ne zaprosi. Onda ja idem u staro gvožđe... i neću se kajati.

Ona otvori orman i sa vešalice skide svoj kostim.

— Da te odbacim? — predloži Fred.

— Nema potrebe, dole imam odmah taksi.

Stopalom noge gurnula je iskošeni deo sedeće kožne garniture. Tipičan pokret žene koja voli red. Fred Lankaster nasu sebi još jedno piće i uzvratiti poljubac s kažiprstom na usnama, kakav mu je ona uputila dok je izlazila.

Pre nego što je sasvim izašla, okrenula se i zastala. Pogled joj je odlutao prema sefu ugrađenom u zidu. Odatle je

Lankaster često uzimao neke spise i odnosio ih kući.

— Šta ovog puta носиš? — upitala je.

— Još jedan deo — slegnuo je ramenima. — Deo po deo, i sve je kod mene.

— Ne plašiš se noćnih prepada?

— Niko ne zna šta nosim. Novaca nema, a da neko iskristi ove planove nema šansi, jer celu »stvar« upotpunjavam radeći ovde, a sređujući kod kuće.

— Deo po deo?

— Naravno.

— Najbolji deo uvek vraćaš kući — nasmejala se i pokazala prstom prema vrlo konkretnom delu pantalona.

On se grohoto nasmeja.

Zatim je ostao sam.

Zapalio je cigaretu i malo podigao zavese na prozoru. Svanjavallo je brže nego što je očekivao. Ženi je najavio da će ostati možda celu noć na poslu, a ona se dalje nije raspitivala. Možda nije ni želela. Vezu sa Brendom Veldom je vešto krio, a i sama Brenda nikada mu nije nagovestila da bi mogla da ga iskompromituje ili uceni. Jednostavno, bila je to iznenadna vatra između njih, nešto što bukne, a nema načina da se ugasi ili priguši.

On izvuče iz fioke stola crnu kožnu torbu sa šifrovanim bravicama. Potom kombinacijom otvori sef i odatle izvadi nekoliko papira sa crtežima i beleškama. Nekoliko trenutaka je stajao nad njima zamišljen.

— To bi, otprilike, bilo sve — promrmľjao je.

Bio je to završni deo projekta »FL—X«, čiji je on tvorac i glavni inženjer. Radilo se o prototipovima raketa koje bi mogle da ispaljuju obični višecevní bacači, a koje bi dobijale ubrzanje u atmosferi i, protivno sili Zemljine teže, uspravljali glave prema putanjama ostalih satelita. Tu bi bile praćene pomoću zvuka, a ne slike, tako da ih ne bi mogli otkriti nikakvi radari protivnika.

Ideja je posebnim kanalima dostavljena američkoj armiji i zainteresovanost je porasla.

Fred Lankaster je dugo na tome radio, ali nije želeo da kaže tačan datum završetka svog projekta. Kopije nacrtasitnim »greškama« ostavľjao je u sefu »Bruster Korporacija«, u svom kabinetu, dok je originale prenosio, deo po deo, u svoju kuću.

Bila je to njegova lična predostrožnost. Bilo kakva »provala« u ovim prostorijama ne

bi donela neku korist potencijalnoj konkurenciji. »Prava stvar« ležala je u ličnom sefu spavaće sobe. Nosio ih je, malo-pomalo, u običnoj kancelarijskoj torbi koja ne izaziva sumnju i pozorenje. Lankaster je tada postajao običan službenik koji posle napornog rada hita kući u toplinu porodičnog ambijenta.

U poslednje vreme osetio je da ga nadziru.

Ispred kompanije uvek su se nalazila kola sa dva čoveka unutra. Vidao ih je u retrovizoru dok je avijom grabio prema Zalivu.

U prvo vreme laskao je sebi kako im je umakao, sve dok jednog dana nije shvatio da pratioci menjaju kola i da jedan od drugog preuzimaju pratnju sve do samog stana.

Nisu želeli da se ostvare bilo kakvi kontakti bez njihovog znanja.

Jednostavnije rečeno, morao je na tome da istraje. Jedan glas preko telefona, samo jednom, rekao je da ostane na svom poslu do kraja ili sledi likvidacija njegove porodice.

Natrag se nije moglo.

Vojska, CIA ili FBI, svejedno, bili su mu na vratu.

Rakete iz svemira, sa satelitskih putanja, vođene i usme-

ravane zvukom, bile su novo oružje za masovno istrebljivanje ljudi.

Hoće li se ikada upotrebiti, trebalo je dokazati da deluju. Mada je odugovlačio sa poslom, vreme nije moglo da bude beskrajno. Iz »Bruster Korporejšna« mu je signalizirano da ga velika dolarska svota čeka kao nagrada.

Osmehnuo se sa gorčinom.

Jedan projekat sada... Druzi treba da započne u što kraćem roku. Raditi, mozgati, usavršavati... Beskrajno kolo koje se vrti u krug, sve pleše po diktatu odozgo i sve je programirano da uspe — ili da zauvek nestane.

Telefon je zazvonio tako reško da je zamalo ispustio čašu.

Podigao je slušalicu.

— Ester? — prepoznao je glas svoje supruge.

— Da li si krenuo, Frede?

— Za koji minut. Zar si se probudila?

— Loše sam spavala... A i Klarisa je kasno legla.

— Nije joj dobro?

S druge strane žice kratak smeh.

— Ma ne... Samo se nije odvajala od lutke.

— Lutke? Kakve lutke?

— Pa one koju si joj ti danas poslao.

Lankaster namesti naočari i pokuša da se priseti. Nije se sećao lutke. I zašto bi rođenoj kćerki slao lutku kada je mogao da joj je lično donese.

— Da li me čuješ? — pitala je žena.

— Da, samo... Ko je doneo lutku?

— Neki uniformisani čovek. Valjda iz kompanije? Nešto nije u redu? — osetila je uzne-mirenost.

— Mislim da nisam poslao nikakvu lutku — reče on tupo.

— Ali... Rekao je da je od tebe lično. Klarisi se veoma dopada i ne odvaja se od nje.

— Kakva je lutka?

— Malo veća, od porcelana. Meni izgleda prevelika, ali ona je smatra kao ravnoj sebi i ne prestaje da sa njom »razgovara« o svemu i svačemu. Siguran si da joj nisi poslao? Ovih dana si umoran i napet, možda si zaboravio...

— Do vraga, Ester, draga... Ako sam umoran, nisam izlapeo. Gde je lutka?

— Kraj njene postelje, na fotelji. Porcelan je previše hladan da bi bio s njom, pa sam joj savetovala... Frede, zar nešto nije u redu?

— Otkud znam? U svakom slučaju, krećem odmah... Nemoj je buditi.

— Frede?

— Da?

— Znaš... meni se lično lutka ne dopada, ali...

— U redu je, dolazim.

I spusti slušalicu.

U podzemnoj garaži je seo u svoj tamnoljubičasti »ford-kabriolet«, torbu stavio na sedište do sebe i uključio motor.

Pogledao je u retrovizor. Naravno, dve senke su ulazile u kola nešto dalje iza njega. Počeo je već da im oseća dah za vratom. A počeo je i da se nervira.

Gume su zaškripale i »ford« je strmom kružnom stazom parkinga krenuo prema izlazu.

Napolju, na istoku, svetla traka zore najavljivala je novi dan, ali ulična svetla još nisu bila pogašena. Naprotiv, sve je blistalo i treperilo. Džinovski oblakoderi, sa pokojim osvetljenim prozorom, parali su zvezdano nebo nad San Franciskom.

*
* * *

Pod konac poređani drvoredi ispred kućnih travnjaka de-

lovali su ovog praskozorja kao ogromni šetači zaspali u hoću. Kandelabri su svetleli punim sjajem; upaljena kućna svetla ispod nadstrešnica, umivene staze do garaže i kućnog praga, sve je to odjednom postalo monotono i apatično za Freda Lankastera. I sve se ponavljalo: Ester u kućnoj haljini, s papilotnama u kosi, bez trunke šminke osim kreme po licu, jutarnja kafa, novine, Klarisino skakutanje i čavrljanje. . .

I kućni ljubimac, vestajlen terijer, potpuno beo i čupav, Tiki, išao mu je na živce. Ne retko bi ga »slučajno« nagazio? Nisu se podnosili, Tiki je često režao na Freda a ovaj bi ga potegao papučom i psetance bi ubrzo pobeglo na sigurnije mesto.

Lankaster primeti kola parkirana nedaleko od ulaza u svoju kuću. Nisu ga ispuštali iz vida, ni ovde. Zamišljao ih je kako cele noći puše, jednu sendviče, spavaju na smenu i ožive kada im vreme smene prođe.

On stade ispred garaže i pritisnu daljinski upravljač.

Vrata se lagano podiгоše.

Ušao je unutra, isključio motor, uzeo torbu i izašao kroz vrata s posebnim ključem. U kući, svetlo u trpezariji je bi-

lo upaljeno. Učini mu se da miriše kafa.

Taman je mislio da pozvo- ni, kada se vrata otvoriše.

On pokuša da se nasmeši svojoj ženi, ali teška srca. Zar je morala da bude ovakva u kući? Brenda Veldon je iz kancelarijskog kupatila izlazila doterana i našminkana za nekoliko minuta, a Ester... nije mogla sebe da uredi ni cele noći!

Bila je to, inače, lepa žena. Bila je i sada, ali nešto u nje- noj prirodi nije odavalo onaj iskonski nagon lepšeg pola da se dopadne i nametne. Kuća i deca, to je bilo sve čemu su neke devoјke težile. Kada bi to postigle, više im ništa nije bilo važno. Uvek je bilo posla oko dece, u kuhinji, u nabavci, bio je tu muž, puna kuća, svi krediti otplaćeni, dvojа kola — bože moj, zar se može tra- žiti od života nešto više?

— Šta se desilo? — preseče mu ona misli.

— Kako. . .

— Čudno me gledaš — ona se ukloni sa vrata da bi ga propustila. — Skuvala sam ka- fu.

— Znam, miriše čak napolju.

Sela je preko puta njega umotavajući telo u kućni ogr-

tač, kao da se stidi golotinje ispod.

Kafa mu je zaista prijala, čak toliko da je skoro i zaboravio na iznenadnu zebnju koju je osetio u kancelariji. Odsutno je slušao Ester kako ponavlja priču o dostavljaču lutke, kako je izgledao, šta je rekao, ponavljala je Klarisino oduševljenje poklonom a, njemu je cela ta priča izgledala kao monotono brbljanje.

Umorno je protrljao oči ispod naočara.

— Jesi li skoro ulazila u njenu sobu? — upita Fred.

— Ne. Misliš da bi trebalo?

— Otkud znam? — skoro se brcnu on. — Ja iz svoje kancelarije sigurno to nisam mogao!

Ona oćuta i sva se skupi. Kao da je primila šamar.

— Izvini — promrmljao je, ustao i obgrlio je oko ramena, nežno je podižući. — Hajdemo zajedno do Klarise. Valjda obe spavaju? — našalio se, misleći i na lutku.

Dečja soba bila je osvetljena samo kraj uzglavlja noćnom »dežurnom« lampicom u obliku Mikija Mause. Uvojci duge plave kose i jedna ručica izbačena napolje, to je bilo prvo što je Fred ugledao. On se osvrte oko sebe, ali nije otkrio

ništa posebno. Najzad mu se pogled zaustavi na Ester.

— Gde je lutka? — upitao je šapatom.

Žena ispruži ruku, ali ona ostade u vazduhu.

— Tamo je bila, na fotelji — pokazala je prema praznom sedištu.

— Ne vidim je.

Na prstima je prošetao po sobi, ali od lutke nije bilo ni traga ni glasa.

Žena pažljivo podiže prekrivač sa usnule devojčice, ali tamo nije bilo ničega.

— Nemoj mi reći da je odskakutala? — skoro se naroguši Fred.

— Tu je bila kada sam Klarisi poževela laku noć — bila je čvrsto uverena žena. — Posle sam ulazila još jednom i lutka se nalazila u fotelji. Nemoguće...

— Čekaj...

— Šta...?

— Nisi ništa čula? Tamo dole?

Oboje su se ukočili, osluškujući.

I zaista, čuli su se neki šumovi ispod stepeništa koje je spajalo gornji sprat sa sobama i trpezariju i kabinet Freda Lankastera u prizemlju.

— Možda je Tiki? — jedva progovori Ester.

— Tiki ne lupa, nego skiči — procedi Fred i izađe iz dečje sobe.

Žena ga je pratila u stopu, odjednom zaplašena noćnim zvucima i nestankom lutke. Kao da se neka čarolija uselila u kuću i pomera zidove na sve strane.

— Frede, možda su lopovi? — drhtala je Ester.

— Pa, sve je moguće — mirno je uzvratio on, silazeći stepenicama do trpezarije. Torba je bila na stolu, prazne šoljice od kafe, paklica »Rotmansa«, sve je ostalo isto kako su ostavili samo pre pet minuta. Pa ipak...

Ester je ostala kraj stuba, u senci. Njoj je bilo najvažnije da se buka ne čuje u dečjoj sobi. Za ove druge prostorije morao je da se postara Fred. Znala je da će prvo uzeti revolver iz pregrade pokretnog stočića.

Fred je nekoliko minuta stajao i osluškivao.

Taman je pomislio da je sve varka, da mu se učinilo ili da je zvuk dopirao negde spolja — kada se lupa ponovila.

Sada je bio sasvim siguran da dolazi iz njegove radne sobe.

Neko je bio u njoj!

A tamo je bio i sef u kome je čuvao svoje planove i sortirao ih po delovima u celinu. Nedostajao je još samo onaj poslednji, u torbi.

— Frede, zovi policiju! — insistirala je Ester iz senke.

On ništa ne odgovori. Prebacio je revolver u levu ruku, a desnu spustio na bravu.

Sada je već jasno čuo sitne korake.

— Ko je tamo? — viknuo je iznenada. — Pucaću ako se ne predate!

Jačina njegovog glasa ulila mu je malo odvažnosti, ali i strepnju da bi eventualni provalnik mogao da uzvрати vatru i pobjegne kroz prozor na drugu stranu.

On naglo otvori vrata i podiže ruku sa oružjem.

Ništa.

Fred Lankaster, bivši marnac, sada poslovan čovek ali u dobroj fizičkoj kondiciji — preleteo je pogledom po prostoriji.

Nikakva senka se nije pomerila. Ništa se nije pokrenulo u bekstvo. Prozor je bio samo malo oškrinut i pokriven zavesom koja se nije lelujala.

On šakom poklopi prekidač i prostorijom se razli obilje svetla.

Istog trenutka, iza samih vrata kraj kojih je stajao, začu se onaj isti, laki šum. Ipak je bilo nekoga!

Neko je stajao sasvim blizu, delila su ih samo vrata. Prvo što mu je palo na pamet bilo je da žestoko gurne vrata i ošamuti noćnog posetioca. Posle toga bi mogao da mu prisloni revolver na čelo i naredi Ester da zovne policiju.

Svom snagom je udario nogom, u silnoj želji da provalnika prosto zalepi za zid.

Tresak, a onda prasak. Čudan zvuk, kao da se lomi posuđe.

Fred Lankaster odskoči u stranu istovremeno kada je vrata gurnuo na suprotnu stranu. Čev njegovog oružja bila je uperena u — prazno!

Nikakvo telo provalnika nije se nalazilo iza vrata.

— Šta, do đ...

Sada je bio svestan da je svojim žestokim udarcem zginečio nekakvu lutku!

Prokletstvo!

Lutka je ležala smrskane glave i udova, prelomljena u struku. Od lica joj nije ostalo ništa, dok je desna šaka držala... Gospode, skoro se preznojio Lankaster, imala je njegove planove!

Celu fasciklu!

On skrenu pogled prema svom sefu... i zaista: vrata su bila odškrinuta.

To je bilo previše čak i za njegove živce.

Lutka koja hoda i koja otvara sefove?! To je bilo nešto zaista sasvim novo, čak i za glavnog inženjera »Bruster Korporejšna«. Međutim, bilo je očigledno da ovo nije iluzija. Malena šaka porcelanske lutke držala je njegova poverljiva dokumenta!

Kako je znala šta ima unutra?

I ko je tom napravom upravljao? Svakako da iz generalštaba nisu imali potrebe da male robote šalju u krađu. Mogli su jednostavno da se pojave i zatraže šta im treba.

— Frede? — čuo je ženin bojažljiv glas ispred vrata.

— Evo ti tvoje lutke — rekao je on i sručio se na stolicu.

— Šta se desilo? — pitala je, oprezno proturivši desno stopalo u kabinet. Kao da je pod bio vreo, a ona nije želela da se opeče bez potrebe.

Odjednom, neka svetlost izbi iza vrata.

Ester prestravljeno ciknu.

Lankaster poskoči i mahinalno podiže revolver. Međutim, mala eksplozija potrajala je de-

lič sekunda, a onda je cela lutkina glava počela da gori. Tako brzo, da nije uspeo da to spreči ni bacanjem svog sakoa preko zdrobljene lutke.

On nekako uspe da istrgne svoje planove iz brzogoruće buktinje. Zasmrdela su vlakna perike i spletovi skoro nevidljivih žičica što su se isprepletale po unutrašnjosti glave i tela čudne igračke!

— Frede, zaboga — protestovala je uplašena žena — šta se ovo događa?

— Ništa me ne pitaj — zareža on s gađenjem posmatrajući nagorele ostatke čudnog noćnog kradljivca. — Neko se gadno upetljao u ovo...

— Nama ćete to bliže objasniti — začuo se glas sa vrata.

Lankaster iznenađeno podiže glavu dok se Ester priljubi uz njega.

Dva čoveka, skoro istog rasta, u tamnim odelima i sa rukama u džepovima sakoa, stajali su i tvrdog izraza lica procenjivali situaciju.

— Ko su oni? — stavi Ester šaku na usta, savlađujući plač.

— Verovatno FBI, zar ne? — mirno se izvuče Lankaster iz njenog zagrljaja.

— Šta se desilo? — pitao je jedan od njih, malo stariji, nešto širih ramena. Prosedi

zalisci izvirali su ispod šešira kao dva posrebrana čuperka.

— Mala otmica planova — obavesti ih Lankaster sa приметnom zloradošću.

— Objasnite.

— Objasnite vi, do đavola! — krenu prema njima Lankaster. — Nisam čuo da ste kucali ili zvonili. I nemam pojma da li ste agenti ili lopovi slični ovoj lutki dole...

— Smirite se — reče čovek i dade znak svom nešto mlađem pratiocu da se legitimišu. — Moramo da pazimo na vas i tu smo nemoćni i mi... i vi! Dakle?

— Ovo su ostaci nekakve lutke — pokaza Lankaster na gomilu iza vrata. — Kretala se po prostoriji, otvorila sef i ponela sa sobom nacрте. Srećom, čuo sam šumove i...

— Vi to ozbiljno? — upita čovek.

— Ako vi vidite nešto drugo, samo napred.

— Lutka koja krade?! — nasmejao se mladić. — Toga nema ni u filmovima, gospodine.

— Možda smo usred snimanja nekog filma? — silom se osmehnu Fred.

— Gde vam je telefon? — upita starji, prosedi agent.

Ester pokaza rukom na nekoliko strana.

— Hoće da kaže — strpljivo objasni Fred — da imamo telefone svuda. Pa i u kupatilu.

— Zovi centralu — naredi stariji onom drugom, a onda uze iz Fredovih ruku nacрте i letimično ih pogleda. Za njega oni nisu značili ništa, ali imao je zadatak da pazi da se ne udalje mnogo iz sefa. — Kako napredujete, gospodine Lanka ster?

— Pri kraju sam, ako na to mislite?

— Biće to lepa vest — klimnu glavom čovek i vrati papire Lankasteru. — Što se tiče lutke... to samo vi možete da objasnite mom šefu. Da li ima još lutaka u kući?

— Sve je moguće.

— Voleo bih to da vidim, zaista.

— Onda prošetajte i pogledajte.

Agent sleže ramenima. Lankasterova nervoza nije se prenosila na njega. On je imao određen zadatak i toga se strogo pridržavao. Međutim, na svakom zadatku bila su moguća iznenađenja.

Novo ih je čekalo samo koji minut kasnije.

Mlađi detektiv, koji je krenuo do najbližeg telefona da se javi pretpostavljenima, zastao

je na sredini trpezarije kao gromom pogođen.

Stajao je tako ne pokrećući se, skoro hipnotisan prizorom ispred sebe.

Čak nije uspevao da istisne ni šapat iz sebe.

Tišina koja je potrajala, uznemirila je starijeg kolegu. Momak je do sada trebalo da obavi razgovor, ali on ništa nije čuo. Ni razgovor, ni bilo kakav šum.

— Nik, gde si? Zar je toliko problematično naći telefon? — upitao je i krenuo iz radne sobe.

Ugledao je momka nepomičnog. Zurio je u nešto ili nekoga ispred.

Iskusni agent FBI-a spremno zavuče ruku pod kaput i napipa dršku revolvera. Osetio je u vazduhu da se nešto čudno dešava, ali polusenke u trpezariji nisu davale pravo objašnjenje.

— Nik! — prodera se on i krenu odlučnim koracima. Vatra je sevnula negde između

Tada su odjeknuli pucnji! — Nikovog tela i dvokrilnih vrata trpezarije i predsoblja, odakle se izlazilo napolje na trem.

Momak se povi prema podu. Nije uspeo da posegne za oružjem i da se brani. Jednostav-

no je sačekao da bude pogođen.

Fred Lankaster pohita za detektivom, spreman da mu se nađe pri ruci.

— Neka sam proklet! — skoro je zaurao čovek, prekorativši telo svog mlađeg partnera i sipajući olovo u malenu senku pred vratima.

Kada je igla udarila tupo u prazno, Lankaster je zaključio da je detektiv ispraznio ceo šaržer. U koga?

Do đavola!

Još jedna lutka u njegovoj kući!

Lutka koja ubija?!

Sad ju je jasno video. Nalazila se u sedećem položaju, ali malo oružje nije ispuštala iz ruku. Nije se predavala do kraja. Do samouništenja.

Lankaster uputi još jedan šaržer, ovoga puta svoj. Lutkina glava se zaklati, prelomljena u vratu, a ruka sa oružjem ostade ukočena u vazduhu.

— Ester! — povika Fred. — Upali svetlo!

Međutim, žena nije imala ni snage ni smelosti da se pojavi posle tolike pucnjave. Umesto u trpezariju, odjurila je prema dečjoj sobi, odakle su dopirali krici probuđene i preplašene devojčice.

Lutka nije davala znake »života«, ali nekoliko blesaka iz nje nagovestilo je Fredu Lankasteru sličan kraj kao sa onom u kabinetu.

Praskava eksplozija raznela joj je glavu, a vatra je počela da guta unutrašnjost porcelanskog obličja. Lankaster je tek sada uočio da je lutka mnogo veća od ostalih koje je viđao u prodavnicama i robnim kućama. Bio je verovatno ručni rad, a ne industrijska serija. Paklena naprava paklenog uma!

— Zovite hitnu pomoć! — povikao je detektiv, nagnut nad telom svog pratioca. Šaku je držao na njegovom vratu i proveravao puls. Srećom, još je bio u životu, iako su mu se na prsima širila dva kruga krvi.

Čovek, izvuče maramicu iz džepa i gurnu je momku pod košulju, da bar delimično zaustavi krvarenje. Za to vreme, Lankaster je okretao broj i davao podatke. Onda je okrenuo i policiju.

— Nije trebalo da zovete policiju — reče oštro čovek.

— Zašto? Ne mislite valjda da ću kriti ranjenike ili leševe na svoju odgovornost?

— S policijom stižu i novinari — primeti ovaj — a ne

bismo želeli kopanje štampe na ovom slučaju.

— Njih će zanimati lutke, a ne ovi planovi — primeti Lan-kaster.

— Planovi idu sa mnom.

— Tu nije sve...

— Donesite ostatak — zapovedničkim glasom mu se obrati detektiv. — Lutke nisu do-milele svojom voljom ovamo. Neko nam se umešao sa strane.

Napolju se čulo zavijanje si-rene.

*
* *

Kalvin Kredok je ljutito lupio šakom po ivici stola, zureći u ekrane koji su odjednom izgubili sliku.

— Izorele su! — rekao je, a to je ličilo na psovku.

Malo dalje, zakovan za stolicu, sa strujnim prstenom oko glave, nesrećni obijač Malkom Berkli je urlao, obliven znojem po celom licu.

— Neee — kričao je — ne-mojte... Izgoreću...

— Nećeš više — prekide ga lutkar i povuče malu polugu na elektronskom pultu. Uzdah olakšanja protrese Berklijevo telo od temena do peta.

— Bio si dobar — reče mu lutkar. — Nisam nezadovoljan tobom. Moja lutka je uništena, morao sam da je aktiviram na samouništenje... I ona druga, prijatelju, nije imala sreće da te štiti — nastavio je dalje, ko-račajući prema drugom kraju polumračne prostorije, gde je za sličnu stolicu bio »prikovan« i jedan od zatvorenih gangstera-ubica — ali operacije tek počinju. Upotrebićemo vas ponovo, ne brinite, i ne samo vas, sve koji u mozgu imaju ubilačke i uništavajuće nagone, ha-ha-ha!

Malkom Berkli više nije imao snage ni da se pomeri.

Dok je bio sasvim mali, terali su ga da veruje u Boga i da mu se moli. Kasnije nikada više. A evo, sada, pokušavao je da se seti neke molitve koja bi ga spasla ove bede!

Lutkar je isključivao neka svetla, proveravao ekrane, sp-rovodnike i magnetska kola između svojih ljudskih medija i aparata. Pri svakom dodiru oči bi mu blesnule čudesnim sjajem zadovoljstva.

— Sada ja nastupam, prijatelju — govorio je više sam sebi nego nekom okolo. — Moja kontrola nad mozgovima sve je preciznija i uspešnija!

Više neće biti razlike, ha-ha-ha...

Berkli sa vidnim olakšanjem proprati skidanje metalnih sklopki sa sebe. Međutim, to nije značilo ništa više od odlaska u posebne ćelije. Ipak, bar je mogao da se malo ispruži i pribere.

Još uvek je osećao užasnu vrelinu u glavi. Činilo mu se da mu je u glavi upaljena vatra; toplina se razlivala po kapilarima i izbijala na oči, na nozdrve, na svaku poru kože. Sada je to polako prestajalo, ali malaksalost je bila prevelika za bilo kakvo razmišljanje. »Samo da se dokopam kreveta«, tutnjalo mu je u pregrejanom mozgu.

Ispružio se po podu, zastrvenom jednim starim ćebetom sa uzglavljem od nekih odrpanih, buđavih delova odeće.

Čak mu nije zasmetalo ni prisustvo nekog smrknutog čoveka, čiji je prazan pogled bio prikovan za neku tačku između dva raskrećena stopala.

Sve je manje verovao da je sve ovo san.

Bila je to grozna stvarnost.

A napolju? Da li je bio dan ili noć...?

Stakleno oko Kalvina Kredoka postajalo je sve veće i ve-

će, dok nije prestravljeno kriknuo i pridigao se.

Čovek u istoj prostoriji nije reagovao. I dalje je zurio u tačku ispred sebe. Berkli je bio siguran da je počeo da sanja. Ali, kakvi su to bili snovi? Bole da ostane budan...

*
* *

Noć.

Samo svetla spolja ukrašavala su zidove prostorije, ali unutra se nije osećao ni nagoveštaj nekakvog života.

Priljubljen uza zid, Tabasko Pit se, na prstima santimetar po santimetar prikradao nepomičnoj silueti na podu.

Revolver mu je bio za pojasom, na leđima, ali za sada se uzdao u svoje čelične šake. Hiljadu puta bio je sasvim blizu tom čudesnom bešumnom kretnju svog prijatelja ninđe. Gledao ga je ispred sebe, a potom ne bi video ništa, čuo bi ga, zatim je sve postajalo pušto. Znao je da je tu, a, opet, samo ga je osećao u vazduhu kao drhtaj liske.

Ninđa mu je bio više nego prijatelj, ali nikada nije uspevao da ga oponaša ni u čemu. Jednostavno, ninđa je bio duh.

Senka.

Treptaj.

Sečivo.

Grom.

Hiljadostruki udarac, svetlost i tama, krik i muk.

Osećao je sopstvene vene na telu kako mu se nadimaju i za-težu. Sve se to moglo sliti u jedan zamah, u jedan strahovit prasak kostiju, mišića i žila, pod kojim običan živi stvor mora da ode dođavola!

U večna lovišta!

Očekivao je i najmanji pokret u prostoriji spreman da usmeri svoju stisnutu šaku, svojih pet čvornovatih ubistvenih prstiju skupljenih u pravo ubilačko klupko.

Bio je siguran da je neprimećen, tih kao udaljeni vetar.

U tami su sijale oči.

Uputiće mu »atemi«, udarac savijenom šakom koji lomi svaki delić površine na koju se spusti. To je najbolje znao, to mu je najbolje ležalo. Najzad, to mu se najviše sviđalo.

Udarac pod kojim kosti krekaju, a telo se savija, pada, iščekava.

A samo delić, pravi delić sekunde pre toga pustiće krik koji je slušao hiljade puta iz dubina nindinog grla. Krik koji je ledio krv ne samo neprijatelju nego i njemu samom.

Sada će ga i on upotrebiti pre nego što pesnicom smrvi

senku koja se nalazila na samo dva koraka od njega, ne sluteći ništa.

Kiai! Da, to je to.

Kiai!

Kažu da otkada postoje borilačke veštine, još niko nije video da je neko pobedio protivnika jednostavno time što je pustio krik. Međutim, mnoge pobeđe dobijene su upravo zahvaljujući »kiai«.

A kiai nije samo zvuk.

Japanska tradicija to objašnjava na svoj način: reč »kiai« sastavljena je od dva termina: »ki« znači »duhovni stav«, a »ai« — »dva duha sjedinjena u jednom«. KI kao duhovni stav navodi na pretpostavku da »kiai« nije čisto fizička manifestacija, već pre svega mentalna i da se efekat više postiže voljom koja upravlja krikom nego samim krikom.

Sve je to jednom, davno, objašnjavao svom prijatelju Lesli Eldridž. Valjalo je to zapamtiti, ali valjalo je i primeniti u životu, na nekom. Tabasko Pit je imao dovoljno jake pesnice za odlazak mnogih u carstvo snova, ali želeo je i malo više od toga.

Nešto od onoga što ninđe poseduju. Od onoga što je imao njegov prijatelj, čemu je bio

svedok, ali... čemu uglavnom nije uspeo da se približi.

Pa, valjda je mogao da u jedan ovakav krik unese iz sebe maksimum strasti, mržnje ili očaja?

Japanska tradicija, govorio mu je Les, smatra »kiaia« snagom i izvorom energije koja upravlja životom. Njegovo dejstvo ne primenjuje se samo na određene situacije, već na sve životne faze.

Psihološki, to je veština oslobađanja duha da bi se sva mentalna energija koncentrisala na jednu određenu tačku, sa željom da se ona potpuno kontroliše.

Fizički, »kiaia« je veština disanja. To dobro znaju ninde, ali i dobri poznavaoči džudoa. Kad čovek udahne vazduh, on dobija snagu — izdahnuvši ga, on slabi. Međutim, disati ne znači samo ispuniti pluća vazduhom. Voljnim i kontrolisanim udisanjem čovek stiče snagu, ono što Japanci nazivaju »saika-tenden«, u trbušnoj duplji, središtu života, snage, ravnoteže i koncentracije. Ovo »disanje« je neophodno pri izbacivanju krika i zbog toga se uvek kaže da je »kiaia« zvuk koji izleće iz trbuha.

»Kiaia« znači ujedinjenje misli. Čovek pun »kiaia« potči-

njava duh svog protivnika. Krik je oslobađanje viška energije koja, u željenom trenutku, omogućava da se neutrališe protivnik. To je praznjenje snažne napetosti i način da se potvrdi vladanje sobom.

Sve je o tome Tabasko Pit slušao, sve je u mislima preturio u tom kratkom dahu dok se prikrađao kroz tamu sobe i punio pluća vazduhom.

Još dva mala koraka, na prstima, kao po žici.

Levu ruku je ispružio ispred sebe kao štiti.

Desnu je savio u laktu paralelno sa ramenima, s pesnicom koja je dodirivala obraz.

I, kriknuo je.

— Kiaiii!

Tren tišine.

U sobi se ništa nije pomerilo.

Ni milimetar pokreta, ni gram opipljivog straha da se useli u neki ugao prostorije. Jednostavno: sve što je iz nje ga izletelo, stopilo se u malo-predašnji mir.

A njemu se činilo da je krik uzdrmao ceo grad!

Sto mu gromova!

— Da li si ti to nešto rekao, Pite? — začuo je miran, malo ironičan ali prijateljski naklonjen glas.

Tabasko se sruči u najbližu fotelju.

Ništa mu nije uspevalo.

Skoro je odrao grlo, uneo je svu žestinu glasa u taj »kiaia«, a ličio je na dašak povetarca umesto na grom.

Bledožuta prizemna svetlost preplavi prostoriju.

Istovremeno sa svetlošću u prostoriji, malo ljubičastih treptaja, ukaza se kroz palmovo lišće i u susjednim delovima stana, kroz velika zastakljena vrata koja su služila kao pokretan zid.

Lesli Eldridž, američki ninđa, sedeo je na podu prekrštenih nogu, sa stopalima pod butinama. Ruke je držao ispred sebe sastavljajući dlanove kao u sečivo, čiji je vrh okrenut nebu ili visinama, svejedno, ali đavolski miran i preteći.

Izgledalo je da za njega više ništa ne postoji. Ni Tabasko Pit, ni delovi rečenice izgovorene pre koji sekund, posle onog urlika koji je Pit s ponosom nazivao svoj »kiaia«.

Pit je sedeo u fotelji i kroz poluotvorene kapke trudio se da bude neprimećen.

Lesli je bešumno zgrčio, a potom isprepletao prste šaka u snažnom sjedinjavanju. Bio je to stari »simbol unutrašnjih okova«, kada se insistira na

umu, na ograničavanju iskustava za podatke dobijene preko fizičkih čula. Japanci to zovu najbakuken-en, a to je bio nindin oslonac na kosmičku prisutnost božanskog, istovremeno prihvatajući realnost intuicije.

Bili su to minuti posvećeni usklađivanju svesti sa mislima drugih, u odašiljanju svojih misli u misli najbližih. . .

— Možda sam bio malo bučan? — upita Pit.

— Čuo sam te još napolju — odgovori ninđa.

— Baš? — sa iskrenom nevericom upita ovaj. — Išao sam najtiše što sam mogao u životu!

— Bambusovo lišće na ulazu se zanjihalo, sigurno si ga očesao na samim vratima. Na stepenicama si vrhom cipele zakačio donji deo ograde. Bravu na ovim vratima si okrenuo jače nego što treba, iako si je pre podne dobro podmazao da se ne čuje. A zatim. . . što si više zaustavljao disanje, sve si se jasnije čuo kada bi uzimao nov vazduh.

— Najbolje je bilo da ostanem uz pivo preko puta — progundā Pit.

— Drži se svojih pesnica, prijatelju — reče Lesli.

— Znači, nemam šanse da budem bar pola ninđe?

— Ni grama za sada — nasmeja se Leslie. — Ima li šta novo? Ili si ceo dan vežbao »kiaia«?

Pit odjednom primeti da je ninda samo u svilenom kućnom ogrtaču širokih rukava, sa crnim pojasom vezanim preko struka. Kratko podšišana tamna kosa, tamnoplave oči i splet mišića koje ni laka svila nije uspevala da prekrije, sve je to najjednostavnije moglo na prvi pogled da se uoči dok se podizao na stopala i čitao misli svom prijatelju.

— Sumiko će doći kasnije — rekao je.

— Ja...

— Imam piva u frižideru.

— Najbolje da ništa ne govorim — promrmlja Pit. — Kad smo kod piva... da li je u...

— U limenci? Naravno.

Pit se isceri.

— Ipak je lepo biti ninda — zaključio. — Sve znaš i sve možeš!

Pokušao je da bude ironičan, ali je sve zazvučalo, ipak, kao divljenje.

On iz džepa jakne izvadi smotuljak novina i baci ih na mali, nizak sto sa staklenom po-

vršinom, oko kojeg su bili poručeni jastučići.

— Ima nešto u novinama, ali nešto i nema — rekao je, dok je noktom skidao »otvarač« sa konzerve.

— Sta nema, recimo?

— Nema poreklo lutaka. Nema odakle dolaze. Niko to ne zna, niti ume da objasni.

— Šta kažu u »Lakosti«?

— Nemaju pojma otkuda takva lutka među ostalima — slegnu svojim moćnim ramenima Pit. — Koliko sam mogao da zaključim, neko ju je doneo sa strane i tu ostavio.

— A onda je prohodala?

— To sam video svojim očima, do đavola! I pripucala je kao pravi profesionalac.

— Možda to i jeste?

— Šta ti to znači? — namršti se Pit. Osetio je da se u nindinoj glavi već motaju svakojake misli nedostupne njegovom mozgu. — Zar te lutke zaista umeju da misle?

— One ne, ali neko drugi preko njih? To već može da se prihvati.

— Još ne shvatam.

Leslie prelete pogledom preko novinskih naslova, zadržavajući se malo duže samo na nekim. Međutim, oni mu nisu kazivali mnogo. Tekst je bio samo posledica nečega, uzro-

ci su se nalazili u nekom polumraku. Negde gde je trebalo naći tračak svetla.

— Nisi ništa propustio da mi ispričaš? — upita Leslie Pita.

— Odmotavao sam film nekoliko puta — odgovorio je ovaj. — I sad kao da gledam tu ludu lutku kako batrga nožicama i nišani u onog momka... Bam! Bam! Nisam stigao da je dokusurim, kad... odjednom je eksplodirala! Puf!

— Da — promrmlja Leslie. — Ovde su i šturi izveštaji sa provale u kući nekog Freda Lankastera... Novinar nije uspeo da sazna ništa bliže, bio je sprečen. Ali, iščakao je podatke da je Lankaster zaposlen u »Bruster korporejšnu« i da je radio na nekim tajnim planovima...

— Kakve veze imaju lutke sa tim?

— Pronađeni su ostaci izgorele lutke — reče Leslie. — Dva, dva napada bez veze: jedan u videoteci, a jedan u privatnom stanu. Znači, lutke mogu da pucaju, da obijaju, da rade zapravo sve ono što im se odnekud naredi. Preko nekih određenih talasa, vezanih za mozak.

U sobi nastade muk.

Leslie Eldridž je sedeo zadubljen u misli. Činilo se da cela prostorija treperi i poprima zvuke koje je emitovao nindin mozak.

Pit nije imao nameru da ga u tome prekida.

Čekao je da prijatelj napravi prvi pokret kojim će razbiti moždani krug, koji je ispunjavao sobu poput udaljene, ali neodređene muzike.

— Mislim da je u lutkama ugrađena i mala kamera — postavio je Leslie — i da vlasnik može da prati sve što ona »gleda«. Može, verovatno, i da izda signal za samouništenje? Na neki način, on u lutke prenosi nagone sa živih bića, transponuje ih u poslušne robove koji za sobom ne ostavljaju otiske, ne ostavljaju tragove. Ne možeš ih naterati da progovore ili priznaju.

— Naravno, porcelan ne oseća bol — dodao je i Pit svoj prilog Lesliejevom razmišljanju.

— Da su plastične, ne bi mogle posle eksplozije da sagore svoje elektronske ćelije.

— Zašto lutke?

— Male, neupadljive, izgledaju dražesno, deca ih vole...

— Nikada nisam voleo lutke — napomenu Pit više samom sebi nego bilo kome drugom.

— Najgore je što ne može-
mo pretpostaviti gde bi mogle
da se pojave sledeći put — reče
Lesli. — Pitanje je najzad, KO
to radi?

— Da, ko?

— I ODAKLE.

— Mogu da prevrnem ceo
San Francisko za lutkama, ali
trebaće mi bar mesec dana za
tako nešto — predloži Pit.

— Pa i da nađeš... lutka je
mrtva stvar dok je »neko« ne
pokrene u željenom trenutku.
Moramo se naći na pravom
mestu. Na izvoru.

— Ali, kako?

— Ne znam kako, ali sazna-
ću... Neko ko stvara te lutke,
ko ima takvu laboratoriju, mo-
že se nalaziti samo na dva me-
sta: pod zemljom...

— S pacovima? — iskrivi
lice Pit.

— ... ili u nekoj zgradi ko-
ja je dobro čuvana spolja.

— To je već bolje — složi
se Pit, završavajući sa trećom
limenkom piva.

— Jesi li za malo vožnje po
čistom vazduhu? — upita ga
Lesli.

— Utroje?

— Zašto ne? — nasmeja se
ovaj veselo. — Naći ćemo ti
usput društvo, ako poželiš.

— Znam — klimnu ovaj gla-
vom. — Naša vožnja će se

završiti tako što će dotični go-
spodin uveče da iščezne, a ja
pored Sumiko neću moći da
uhvatim ništa osim hladnog
piva. I to mi je neki provod!

— Izgleda da sam dosadno
društvo za njega — začu se
ženski glas sa suprotne stra-
ne. Sumiko je ušetala u lakoj,
kućnoj haljini, sa tek izbri-
sanim telom posle tuširanja,
dok joj je koža mirisala naj-
finijim istočnjačkim mirisi-
ma.

— Nisam tako mislio... —
zbuni se Pit.

— Ali to ne znači da nisi za
još pića? — pogađala mu je
misli i bacila mu konzervu pi-
va, koju on spretno uhvati i
poklopi ogromnom šakom.
— Ovog puta Lesu će biti po-
trebna tvoja pomoć, samo on
to neće da prizna.

— Kako ti znaš? — nabra
Pit obrve, a onda prenese po-
gled na ninđu. Međutim, on
je izgledao sasvim odsutan.
Više ih nije čuo. Gledao je u
jednu tačku.

Sumiko dade glavom znak
Tabasku da izađe iz prostori-
je.

— On je sada »mikjo« —
šapnula mu je dok su napuš-
tali sobu.

— Znao sam, ali uvek za-
boravim — odgovori on.

Lesli ostade sam.

Malo pognute glave, savijena tela u položaj gde se duh i okolina isprepliću i gde duh ovladava i potčinjava sebi svaki otpor organizma.

»Mikjo« je specifičan vid ninda-veštine, sličan jogi ali mnogo naznačeniji. Mudro »mikjo« učenje razvilo se iz učenja pokretnosti iz Indije, a kasnije iz Kine, Tibeta.

U Japan je prenet u devetom veku, a prihvatili su ga i usavršavali jamabuši, senini i gjoje, planinski i šumski ljudi, preteče nindži. »Mikjo« veštine usmerene su na poboljšanje unutrašnje snage ličnosti, na usavršavanje njene psihičke konstitucije. Dovođenje misli, reči i dela u harmoniju svakako je najvažnije za delovanje ljudske volje, samog čoveka.

Bila je to, dakle, jedna od pripremnih ceremonija Leslija Eldridža.

Siguran znak da je na nešto spreman i da ga u tome ništa ne sme ni iznenaditi, ni povrediti.

Duga, plava kosa povijala se čas na levu čas na desnu stranu, dok se lice dizalo pre-

ma tavanici, u grču, raširenih nozdrva. Ružičast jezik je provirivao iz punih usana, pravio krug po usnama i opet se vraćao natrag.

Svetla reflektora bila su podešena tako da senke daju još izazovnije obličje grudima.

A one su se blago talasale u svim pravcima, nadraženi bradavica i orošene kojom kap istinskog znoja. Opkoračena preko tela snažnog, maljavog muškarca, žena bi samo pokatkad uputila pogled dole, prema njemu. Očigledno da nije bila ravnodušna u tim trenucima, i da je sve manje glumlila, a sve više »osećala« da joj se utroba slatko raspada pri svakom trzaju oble zadnjice.

Ubrzano disanje i sve glasniji uzdisaji bili su očigledan znak da je sve »o keju« i mimo plana.

Zavaljen u svojoj stolici s platnenim naslonom, režiser poslednje sekvence porno-filma »Neodoljiva Pamela«, Armando Saks, zadovoljno je trljao svoju bradu, ne prekidajući kamermane i ne hajući za toplotu reflektora koji su svoj sjaj propisali po koži glumaca.

Kamerman za gro-plan nalazio se skoro na samom početku, uz rasklimatani krevet. I

sam je bio obuzet nepredvidivom scenom strasti i osećao je da krupni plan glumičinog lica daje izvanredan efekat završnom »udaru« poslednjeg kadra filma.

U omalenom studiju vladala je neuobičajena tišina. Svi pogledi bili su usmereni u razuzdani galop gole žene, koji nikako tada nije uspeo da odglumi. Ovo je bila istinska kreacija golog seksa! Samo su, kasnije, makaze montažera mogle da daju još žešći ritam smenjivanjem krupnog plana sa ambijentom koji je hvatala kamera na gornjoj rampi.

Armando Saks, režiser petorazrednih pornića za tržište istočno od San Franciska, sa neskrivenim zadovoljstvom je ispratio poslednje trzaje i kričke golog para. Kao po strogom scenariju, u isti mah su spojili tela i muškarac i žena, svesni da pripadaju božanskom trenutku bez obzira na okolinu.

Saks je bio omalen, dežmekast čovek pedesetih godina, proćelav, sa negovanom bradicom. Bio je u običnoj majici, ali sa obaveznom zlatnim lancem i priveskom Hristovog raspeća, s tom razlikom što je, umesto Hrista, tu bila razapeata zgodna žena bez odeće!

Kraj nogu mu se nalazio mali pokretni sto sa obaveznom čašom votke i leda. Cigarete je držao u rukama, mada ih nikada nije palio dok je radio.

Komande je izdavao sa svog mesta, tačno je znao gde što treba da se postavi i nikada nije proveravao ugao snimanja. Imao ga je u glavi kao na filmskom platnu, sa svim raturkursima, perspektivama i ostalim pratećim detaljima koji su njegove filmove činili zanimljivijim od ostalih, gde se sve svodilo na svlačenje, bez uzdisanja, završetak s padanjem po jastuku i praznim pogledima koji su trebali da budu srećni i blaženi.

Njegov pomoćnik je taman zaustio da naredi »rez« kada ga je u tome sprečila Saksova šaka.

Kamerman sa poda je odlično razumeo svog gazdu i postavio je snimanje, podižući kameru malo više i prateći lica junaka dok su se vraćali u stvarnost.

— Sad! — viknuo je Saks.

Istog časa prestale su da zuje kamere i prejaka svetla su splasnula za dve trećine.

Dežmekasto Saksovo telo se uzvrpolji u stolici. Uzeo je čašu sa pićem, srknuo gutljaj i zadovoljno coknuo jezikom.

Žena je ostala da leži, rasute plave kose, kao anđeo na nebeskoj ležaljci. Partner je uspeo da stane na noge, ali vidno nesigurno. Preko bedara je poneo jedan od čaršava i, klateći se, uputio se prema kupatilu.

— Bolji kraj ne bih ni sam smislio — rekao je Saks, prateći istezanje svoje glumice i zamišljajući je kao izduženu mačku na prozoru, dok se sunce rada i presijava se u kosi kao zinca bisera na talasima.

— Mislio sam da dosnimim scenu kako odlazite zagrljeni — nastavio je da govori — ali odustajem. Još jedna ovakva sekvenca u sledećem filmu i ime Pamele Pam biće ispisan mnogo krupnije iznad ulaznih vrata. Čak će zasvetleti, osećam to!

— Ja osećam da sam žedna — progovorila je žena promuklim ali prijatnim glasom.

— Pamela Pam, žena koja uživa — smišljao je Saks neke nove slogane. — Pamela Pam, žena...

— ... koja je žedna! — podseti ga ona i pridiže se. Jedna od garderoberki joj dodade kućni ogrtač od providne svile i čipke. Tkanina koja je vi-

še odavala nego skrivala, koja je delovala zaista uzbuđujuće.

— Ne budi neromantična — raširi ruke Saks i izvuče svoje debeljuškasto telo iz stolice. Nosio je obične farmerke i patike. — Imaš sreće da je partner izdržao do kraja!

— Ubila bih ga da nije — odgovori devojka i veza oko struka pantljiku, koliko da pokrije stomak. — Gde je taj šampanjac?

— Dolazi odmah, dok se ti istuširaš. Vredi popiti za izvrstan kraj filma! — smeju-ljio se Saks. Onda je pljesnuo šakama nekoliko puta. — Sklanjajte kablove, reflektore, rekvizite... Napravite malo mesta za kratku žurku. Vredi proslaviti ovako lep kraj!

Pamela Pam, plavokosa porno-zvezda, svesna svojih draži, nimalo se nije snеbivala u svojim pokretima. Uostalom, ekipa se već navikavala na njeno telo, ali u svakom slučaju bila je lep prizor za svačije oko.

Imala je savršene proporcije, lepo oblikovane nešto krupnije grudi, tanak struk, kao izvajanu stražnjicu i prvoklasne listove nogu. Sve to završavalo se na bujnoj kosi i licu sa bademastim očima i malim, napućenim usnama ispred

dva reda zuba kao od bisera nanizanih.

Pamela Pam nije snimala mnogo. Svesna svoje lepote, birala je sadržaje u kojima skidanje nije bilo najvažnije. Možda je intimno mislila da će ovakva vrsta filmova biti odskočna daska za mnogo ozbiljnije uloge.

U svakom slučaju, bila je gledana. Čak je mogla i partnere da odabira: imala je poseban ukus, glumci pored nje morali su da »liče« na nešto, da se muški deo publike identifikuje sa glavnim junakom i da NJU želi više nego on sam, u oku kamere.

Njena garderoba takođe morala je da bude izazovna u svakom kadru. Ili je otkrivala svoju bistu, ili je u hodu, u pokretu, u pregibu, pokazivala sjajnu liniju butina.

Poslednji film već je glumila kao koproducent.

Sledeći je nameravala sama da snimi, režira i finansira. Bar je nešto naučila od tog posla, kupeći ono najbolje od ljudi tog zanata.

Za Armanda Saksa ona je bila »zlatna koka« njegove filmske kuće.

Osetio je, ipak, da se sa njom nešto dešava. Postala je suviše sigurna u sebe, a to je

za lukavog lisca bio dobar znak da mu se glavna zvezda udaljuje. Da je gubi.

Smišljao je način da to ne pokaže javno, ali i način da je zadrži za sebe, bar još neko vreme. Umiljavanje i laskanje kao da nije palilo. Čime, onda, da je zadrži?

Jedina legalna stvar bila bi: — ljubav! Čudno zvuči, ali nije neizvodljivo. Dovedi u ekipu tako zgodnog partnera, da se Pamela zacopa i mane se svojih ličnih planova. Dakle, naći idealan par i u životu i na platnu.

I to što pre. Moraće da angažuje još agenata za pronalaženje i najskromnijih talenata, ali sa bogovskim fizičkim izgledom.

Njegova čaša sa votkom i ledom kao da se nije praznila. Ali stizao je i šampanjac za glavnu porno-glumicu, potopljen u posrebreanu posudu s ledom.

Tiho, diskretno šuštanje u susednoj prostoriji gde se nalazila garderoba i privatni tuš, bio je znak da se topla voda uveliko sliva niz predivno telo Pamele Pam, bivše šankerke i kol-gerle.

Umotana u veliki frotir, Pamela je navukla papuče i uputila se velikom ormaru da iza-

bere prikladnu garderobu za veće.

Onda je neko zakucao na vrata.

Nije bio niko od osoblja iz ekipe. Kucanje se čulo na vratima koja su, preko terase, vodila u baštu, a potom na ulicu. Ta je vrata uvek zaključavala.

Prišla je na prstima i provukla kroz »špijunku«.

— Ko je?

— Raznosač — javi se muški glas. — Imam paket za vas.

Koliko je mogla da razabere, čovek s druge strane je zaista imao neku uniformu. Od paketa, mogla je da vidi samo deo, ali ne i zapreminu.

Skinula je rezu i samo malo otvorila, koliko da bolje pogleda posetioca.

Čovek je bio odeven u bleđoplavu uniformu, sa kačketom iste boje. Oko ramena je imao torbu, a u ruci je držao olovku i blok priznanica.

— Hoćete da potpišete? — zamolio je.

— A šta ste to doneli?

Čovek isturi ispred sebe paket.

Velika, porcelanska lutka nalazila se upakovana u izduženoj kutiji. Sa tri strane ju je oblagao kartonski deo, u cvećićima, dok je prednji bio ot-

voren, u stvari, pokriven samo prozirnim celofanom.

— Lutka?! — skoro se zaprepastila Pamela. — Ko bi meni slao lutku, gospode! Nemam ja pet godina!

Raznosač sleže ramenima.

— Kako hoćete — rekao je. — Mogu da je vratim...

— Čekajte... — zaustavi ga ona. Da li su je oči varale ili je... videla sjaj bisera na maloj ogrlici oko vrata, preko koje se rasipala kovrdžava kosa.

Ako je od nekog obožavaoca, taj je imao stila.

Lutka mora da je nosila oko vrata bar dvadeset hiljada dolara u biserima. Toliko je procenjivala, odoka.

Nasmejala se tako da joj se med slivao s lica.

— Ipak ću potpisati — rekla je.

— Pametno! — složi se raznosač.

Pošto je to obavila, skinula je rezu i uzela poklon. Jedva ga je držala u rukama. Petom je prilupila vrata i požurila da raspakuje lutku i proveriti vrednost ogrlice. A onda je zastala... Lutkine oči kao da su se pomerile prema njoj.

— Nema nikakve poruke — okretala je kutiju sa svih st-

rana. — Možda je unutra? Moraću prvo da se obučem.

Stavila je kutiju na kraj malog ležaja sa ljubičastim jastučićima. Nekoliko časaka je zagledala neobičan poklon: zaista je bila prava retkost, lutka od porcelana! Mogle su je napraviti samo ručno, specijalno za naručioca i to u malim količinama. Plastika je bila mnogo modernija, jača, sa više boja, ali ova se pokazala kao izuzetno ostvarenje. Za to je trebalo imati specijalne kalupe i peći modele na specijalnoj temperaturi, zatim posle toga staviti glazuru, boje koje se ne rastvaraju, ugraditi oči, doterati garderobu... jednostavno: stvar je ličila na živo biće!

Skoro je poželela da joj ostane kao maskota.

Samo što se presvukla u lepe cvetne helanke i ljubičastu tuniku, stavljajući narukvicu oko zgloba desne ruke, iza onih vrata čuo se uzdah, a zatim pad.

Raznosac nije napravio verovatno ni deset koraka za to vreme, ali bila je sigurna da je samo on mogao pasti. Da li mu je pozlilo ili...

Skoro su je oborila vrata, jer je još neko upadao u njevu garderobu.

Pomislila je da podvikne, ili čak pozove u pomoć, ali od svega toga nije bilo ništa.

Čovek koji je već bio unutra, naslonjen leđima na vrata, odjednom joj je oduzeo dah. Visok, atletski građen, tamne kratke kose i tamnoplavih očiju! Gospode! Prvo što je pomislila bilo je dugo snimanje novog scenarija.

Umesto da zakopča poslednje dugme, ona ga nervozno ostavi i tako otkri bujni, mlečni luk grudi ispod tkanine. Odjednom je osetila da je zbuñjena i spetljana, kao devojčica uhvaćena u svom prvom ljubavnom sastanku.

— Onaj čovek... — njen prst je pokazao na vrata iza kojih se malopre udaljavao raznosac paketa.

— Ništa mu neće faliti — rekao je posetilac dubokim, baršunastim glasom.

— Mislim da sam čula kao da je...

— Pao? Da, ali neće mu smetati malo sna.

— Za... zašto? Ko ste vi?

— Došao sam samo u kratku posetu, mis Pam.

— Kratku? Ali... — opet se nadvirivala preko njegovog ramena — da li ste ga ubili?

— Ne, molim vas. Samo sam

ga prstom dotakao na određeno mesto i on je seo.

— Seo? Valjda legao?

— Kada sam ga napustio, sedeo je — mirno je uzvratio neznani posetilac. — Hoćete da proverite?

— Hoću.

On otvori vrata i malo se skloni u stranu. Međutim, na polju nije bilo nikoga.

— Ali, tamo nema čoveka...

— Zaista? Onda mora da je otišao.

— Ne razumem... ko ste vi?

— Nemojte se plašiti — umiri je posetilac tihim, sugestivnim glasom. — Moj prijatelj i ja od juče pokušavamo da uđemo u trag jednoj od ovih lutaka — pokazao je na još neraspakovanu kutiju. — Nešto smo saznali, ali ovo je iznenada iskrsllo. Pošli smo za raznosaćem i stigli do vas.

— I, sad?

— Dobro pitanje, mis Pam. Vi sedite na stolicu ispred ogledala i lagano se šminkajte — povlaćio se unazad i dalje sa prijatnim umirujućim smeškom — a ja ću biti lutki iza leđa. To bi bilo za sada sve.

— A šta sve to znači? Skri-vena kamera?

— Brzo ćemo otkriti.

— Da ja ipak pozovem mo-je prijatelje...

— Nema potrebe, ja sam bezopasan.

— Ne bih rekla — uzvratila je koketno, podigavši desnu obrvu i odmeravajući celu pojavu nepoznatog posetioca. — Osećam da ste ispod toga skupocenog odela veoma snažni. Da li ste glumac?

— Ja?! — skoro se iznenadi ovaj. — Zašto bih to bio?

— Jer sam ja glumica — odgovori ona. — Da li znate ko sam ja?

— Pamela Pam, porno-zvezda prve klase — odgovori ovaj. — U nekim ranijim godinama bih vas, verovatno, sa uživanjem gledao na platnu, ali sada...

— Sada sam ovde uživo — dopuni ga ona, zabacivši val svoje kose. — I slobodna sam večeras.

On ispruži ruku i pokaza joj na toalet-stočić.

— Sedite tu slobodno — reče.

— Ipak ne shvatam. Šta očekujete da će se desiti? Nešto uzbudljivo?

— Možda.

— Recimo...?

On pokaza prema lutki.

— Recimo, da njena ruka probije celofan, da u ruci ima revolver i da će pucati u vas!

— Šalite se?! — nasmeja se Pamela, prekrstivši svoje lepe,

duge noge. — Ako ova lutka počne da puca, ja ću da dubim na sopstvenim trepavicama! Ništa smešnije nisam čula... Nećete reći da ovako ljupka stvar može da se »navije« da nekoga ubije? Iz kojeg ste vi to filma došli? Iz »Diznilenda«?

Nije ništa odgovorio.

Stajao je iza drugog kraja ležaja i, ruku prekrštenih na grudima, čekao. Pogled je bio upravljen tačno u njene oči. Odjednom je osetila pospanost; nije više imala želju da vodi konverzaciju. Jednostavno: kao da joj je mislima bilo naređeno da čuti i čeka...

Čeka...

Trgla se na šum.

Bilo je baš kako je on predvideo.

Mala ručica se pokrenula, a u maloj šaci zablistalo je silušno, niklovano oružje. Vrh revolvera probio je omotač od celofana, noge su se pokrenule i sve je ličilo na neverovatan prizor: ljupka igračka kao da je želela da prohoda!

Oči Pamele Pam se raširiše.

Sa užasom je primetila da se cev oružja upravlja prema njoj.

Da li sanja?

Čovek na drugom kraju bešumno je skočio. Šaka mu je

preletela s druge strane i zaklonila lutkine oči. Nekoliko časaka mala naoružana šaka je zastala.

— Sklonite se! — resko je naredio i nešto vantelesno, neobjašnjivo skoro, sruči je na pod.

Istog trenutka prasnuo je hitac.

Metak se zario u naslon stolice, gde se delić sekunda pre toga nalazila glumica.

— Bože... — jedva je uspevala da prozbori.

Čovek dograbi zglavak šake i bukvalno iščupa revolver iz nje. Potom je sklonio drugu ruku sa lutkinih očiju i uneo se u njen pogled. Izgledalo je da tačno nekoga lepo vidi unutra.

— Doktore Kredok — izgovorio je tihim ali pretećim tonom — dolazim po vas!

Zatim je iščupao igračku iz kutije i strašnim udarcem dlana raskomadao joj vrat. Uместo krvi, izbili su spletovi žica tankih kao končići.

— Šta... je to? — jedva je istisla iz sebe žena.

— Običan atemi — reče ovaj, gledajući kako se parčad porcelana rasipa po tepihu. — Da li ste za malo vatre?

— Molim?

Kratka svetlost planu u unutrašnjosti lutkine glave, a onda se začula prigušena eksplozija. Od lutkinog lica nije više ostalo ništa, dok je kosa gorela zajedno sa krpicama na njoj.

Čudni posetilac dohvati zapaljenu lutku za nogu, otvori spoljna vrata i zavrtla je prema drvoredu na ulici.

— Bože, šta je to bilo? — još nije dolazila k sebi Pamela.

Čovek je držao revolver u ruci i zagledao ga. Bila je to naprava najmanjeg kalibra, sa specijalno suženim drškom da bi je mogli mali porcelanski prsti sigurnije držati.

— Još ne verujete da je ovo pravo? — upita je on.

— Ja... mislim da je sve ovo ludo!

— Ako imate kakvo kuće, rado ću ga ubiti i dokazati vam šta vas je čekalo da ja nisam naišao.

— Ne, nemam kuće — najzad se povrati Pamela. — Ali imam broj policije, pa neka oni prosude.

— U pravu ste — klimnu glavom čovek, dok je ona prilazila telefonu. Pucanj se čuo i u studiju i mnoštvo koraka se približavalo njenoj garderobi.

— Vi ćete, naravno, da objas... — okrenula se prema posetiocu, ali u prostoriji nije bilo nikoga! Devojka ispusti slušalicu i sruči se na stolicu.

— Mora da sam zaista umorna — rekla je za sebe.

Nekoliko tehničara na čelu sa Armandom Saksom upalo je u prostoriju, unezverenih pogleda.

— Pamela? — povikao je Saks. — Šta se desilo? Čuli smo pucanj!

— Čuli ste pucanj?

— Da... Šta je bilo?

— Znači ipak je bio ovde — promrmljala je ona. — A ja sam već pomislila da haluciniram.

— Do đavola, ko je pucao?! — zaurla Armando Saks.

— Lutka.

— Šta?! — zablenu se režiser u svoju glumicu. — Kakvu lutku pominješ?

— Porcelansku — odgovori Pamela i poče histerično da se smeje. Ostali su se samo zgedali.

* * *

Stakleno oko Kalvina Kredoka skoro je izletelo iz svoje duplje. Drugo, zdravo, popunjavalo se finim mrežicama kapilara i postajalo sve okru-

glije, dostižući skoro veličinu »staklenca«.

Obrijana glava lutkara odjednom se ispunila žilama i venama, a iz grudnog koša kao da je izleteo ropac.

— Prokletstvo! — zauriao je, udarajući šakama po ekranu na kome se maločas ukazalo preteće, ledeno lice Leslija Eldridža i poput noža zari-
lo mu se u mozak. — Ko je on? Ko je on? Kako je saznao za mene?! I još dolazi po mene!!!

Kako misli da dođe? Kuda? Da preleti?

S kakvim momcima će doći? I gde će doći?

Aktivirao je samouništenje čim je ekran pobeleo i zašuštao. To je bio znak da je veza pokidana i da lutki nema spasa.

Odjednom je poverovao u tu poruku. Bilo je to lice čoveka koji ispisuje poruke smrti. Tako je zazvučalo, da se i sam stvaralac lutaka-ubica stresao. Čime je to uništio lutku? Nije imao ništa u ruci, u poslednjem kadru, dok je pravo zamah.

Da, isekao ju je šakom!

Kao sekirom!

A onda prostitutka... Ona drolja! Sigurno je izbegla ka-
znu!

Sada će se kloniti lutaka kao kuge. I nastaviće da snima one odvratne filmove gde se dižu noge i uzdasi valjaju po krevetima kao mravi po mrvama hleba.

Bio je to prvi promašaj u njegovoj paklenoj misiji.

To nije mirisalo na dobro.

Neko ili nešto... isprečilo se pred njim. Bila je to snaga koja se oseća, ali se ne može objasniti. Osam žrtava imao je za sobom Calvin Kredok, osam leševa... Tako mala zbirka za misiju koju je sebi namenio.

Morao je da drži na okupu sve one ubice i ološ koje je držao zatvorene u posebnim ćelijama i preko njih davao lutkama njihovu snagu, bezobzirnost, lakoću ubijanja i nemilosrdnost.

Kolekcija na kojoj bi mu pozavideo i čuveni Sing Sing.

Malkom Berkli, zvani »Lakoprsti«, kralj obijača sefova i trezora, bio je pod njegovom kontrolom, spreman da uskoči na svaki zadatak ako je, preko posebne lutke, trebalo prodreti negde i otvoriti vrata sa utrobom od 100, 300, 5000... milion dolara!

Trevor Tajlend, noćni davitelj kasnih ženskih prolaznika. Otimač skupocenih torbica i

nakita, bezobzirni uništitelj svih onih žrtava koje su imale tu nesreću da mu vide lice... poslednji put. Nije ostavljao svedoke za sobom.

Brik »Dajamond« Lejland, ugladeni, lepuškasti kicoš koji je odavao izgled prefinjenog i vaspitanog džentlmena, a poticao je s ležernim smeškom »beretu« za račun svakog ko je mogao da ga plati. Nije pitao o kome je reč, samo je tražio sliku i bliže podatke.

Solomon Rič, grmalj sa malo mozga, ali dosta mišića i sa urođenim instinktom za ubijanje. Nikome se nije smilovao u svojim pohodima sa »šekle-rom« u ruku.

Andre Benton, bivši policajac iz Odeljenja za suzbijanje narkotika, korumpiran, otkriven pa suspendovan, prešao je s lakoćom »na drugu stranu« zakona i dobro namočio ruke sumnjivim poslovima i nerazjašnjenim ubistvima. I u policiji je bio surov u obračunu s kriminalcima, pa je takav i ostao, možda još i gori, na strani gde ga nisu sputavale nikakve zakletve zakonu i kodeksi čuvara reda.

Džimi Li Palmer, sitna, bezobzirna i bezosećajna »riba« u podzemlju, izvršilac sitnih poslova, ali vrlo siguran u li-

kvidiranju svega živog na šta mu se pokaže. Specijalnost mu je bila: noć i nož, široki, rekasti »rambo«, metal za uscanje u rebra, vrat, stomak...

Skipi Hemond, obožavalac pušaka sa najjačim nabojima. Isprobavao ih je u velikim prostorima, pljačkajući kase po robnim kućama, samouslugama, prodavnicama kraj auto-puteva i sličnim dragstorima. Pod njegovom vatrom padali su rafovi sa robom, ali i kupci ako bi mu se našli na putu. Nije birao, niti zastajao sve dok ne bi ispraznio magacin. Posle bi se smejući sklanjao, uskačući u automobile ispred ulaza.

Pa Dirk Hagerti...

Donovan Marli...

Valerijan Blu...

Svi su domamljeni na razne načine pod Kredokov krov.

Neki zaslepljeni novčanim ponudama, neki privedeni strahom, ubacivani na ulici u crni »mercedes« sa zatamnjenim staklima — svi su završavali na terenu Tarnersajda, ošamućeni ili hipnotisani, podvrgnuti »pranju« mozga i totalnom podvrgavanju njegovoj volji.

Kalvin Kredok imao je misiju osвете i zgrtanja para.

Svetio se bivšim intimnim prijateljima, svima koji su imali dodira sa video-trakama porno sadržaja, a nije se libio ni da potkrada razne banke, pa i vredne, tajne planove koji bi se mogli dobro unovčiti ili jednostavno uništiti na očaj onih koji ih sanjaju kao vešćanstveni biznis veka.

Svima je želeo, malo-pomalo, da nanosi udarce i bol.

I da ostane neotkriven, okružen mašinama, ekranima i elektronskim impulsima, gospodar bednog sveta izvan kapije i ograde svoje kuće.

A onda... jedno slučajno lice na ekranu poslalo mu je drsku poruku da će doći...

Tome se uopšte nije nadao.

S koje je to strane odjednom počeo da duva prohladan vetar?

Ko je mogao da odgonetne tajnu njegovog posla?

Oni koji su znali, bili su tu, pod njegovim nadzorom. Sedeli su u svojim dobro obezbeđenim »ćelijama«, nemoćni da se na bilo koji način odupru gospodaru lutaka. Sva njihova snaga odlazila je u jedan jedini centar — sopstveni mozak. A odatle se posebnom transmisijom pretakala u kompjuterizovane moždane mreže u lutkinim glavama. Preko

sićušnih ali preciznih TV kamera on je vladao njihovim potezima i usmeravao ih po svojoj želji na željeni cilj.

Sledeći korak trebalo je napraviti spektakularno: dići u vazduh najopremljeniji i najposećeniji porno-bioskop u 39. ulici. Zajedno sa posetiocima!

Za tako nešto, međutim, nije smeo da rizikuje sa jednom lutkom, već sa njih nekoliko.

Jednu bi trebalo nekako ubaciti u samu salu, preko neke mlađe ženske osobe. Ili je krišom postaviti pod sedište i izaći napolje za vreme projekcije.

Ako ta ne uspe, ostale bi čekale napolju sa specijalno pripremljenim eksplozivom, postavljenim na nekoliko mesta.

I — buuum!

Masa leševa, krvi... filmske rolne gore... Publicitet u štampi — i ljudi se ustežu da ponovo dođu da se izivljavaju ispred ekrana s golotinjom i bludom.

Protrljao je ruke i za časak zaboravio na poruku iz garde robe Pamele Pam.

Tihi ali prodoran zvuk prenu ga iz misli.

Bio je to signal spolja. Nešto od stražara oko ograde trebalo je da mu saopšti novost.

»Mesto broj šest«, proverio je.

Pritisnuo je malu polugu i uključio poslednji ekran iz gornjeg reda.

Ukazala se slika velike, kratko podšišane glave čoveka sa dva ožiljka na levom obrazu. Gledao je tačno u »oko« kamere i kao da je gledao Kredoku tačno u zenice.

— Šta je, šestico? — nervozno upita lutkar.

— Sumnjiva osoba viđena pored ograde — rekao je ovaj, metalnim glasom. Otvarao je samo usta, sve ostalo je bivalo mirno i okamenjeno.

— Šta radi osoba? — upita Kredok.

— Razgleda ogradu i viri prema zgradi. Nekoliko puta je prošao.

— Da li te je video?

— Ne. Zaklanja me zelena ograda.

— Kako izgleda? — odjednom se lutkar seti lica sa ekrana iz garderobe. — Crn? Visok?

— Plava kosa... Vrlo visok i vrlo snažan.

— Je li to sve?

— Jeste. Radoznalac je otišao.

— Je li dolazio još koji put?

— Jeste pre tri časa i osamdeset pet sekundi. Likvidirati?

— Ne! — odbi tu mogućnost Kredok. Možda ga treba dovesti ovamo? Možda je tip u vezi sa onim zastrašujućim licem koje mu je najavilo posetu, razmišljao je, sve više uveren da je to neka bliska veza.

— Poslaću ti pomoć sa broja pet — rekao je lutkar. — Umiri pse, a njega dopremite kod mene.

— Da, gospodaru.

Kredok isključio ekran.

— I ovaj je moj — prošaptao je, blesnuvši zdravim okom.

*
* * *

S tamnim, okruglim naočarima na licu u belim tankim štapom za slepe, Tabasko Pit se lagano uputio duž metalne ograde koja je oivičavala zelenu površinu parka oko zgrade famoznog doktora Kalvina Kredoka.

Lupkajući vrhom štapa po šipkama, koračao je kao da osluškuje samo taj zvuk i da, prateći njega, pogađa stazu koja ga vodi cilju.

Tarnersajd, ogrezao u duboki suton, pritisnut niskim olovosivim oblacima.

Izvirujući povremeno iznad okvira stakala, pažljivo je osmatrao svaki metar oko zgrade.

Mada mu je Lesli savetovao da se ne muva tom stranom previše, Pit je ipak doneo odluku da još jednom proveri svaki pedalj.

Primetio je već nekoliko kamera skrivenih u granju i raspoređenih tako da su mogle da »uhvate« široke uglove i povežu se u skoro jedinstvenu sliku na monitorima u unutrašnjosti zgrade.

Izbrojao je tri čuvara, mada je slutio da ih ima još negde, ali da se ne pokazuju previše javno. A i ova trojica su mu ličila na Zombije iz Kinoteke. Vodali su »dobermane« sa pozlaćenim ili možda stvarno zlatnim ogrlicama i bili su odeveni u uniforme bez posebnih oznaka. Bezizrazna lica, široka ramena, ukrućen hod. Na nogama su imali usko pripijene »oficirske« čizme, ali hodali su skoro bešumno.

Tabasko Pit je za ovu priliku našao stari, široki kaput nađen u nekoj starinarnici. Isto tako široke i pri dnu nabrane pantalone pričvrstio je širokim vojničkim kaišem, a za njega zadenuo kolt, na levom boku.

— Gle, gle! — samo je rekao i zastao.

Stablo jednog drveta ispred, kao da se izdvojilo.

Mala, ljupka porcelanska lutka zakoračila je na asfaltiranu pešačku stazu i upravila na njega svoj neodređeni pogled.

Pitov štap je ostao u vazduhu.

Šta li je krila mala, opasna ručica u naboru haljine?

Revolver?

Međutim, igračka nije pokazivala nikakvo ratoborno raspoloženje. Kao da mu čita misli, pružila je obe šake napred, pokazujući mu da su prazne i bezopasne.

Sto mu gromova, pomislio je Pit, mora da ga već imaju u kadru! I njega i prokletu igračku!

Malo ukrućenim hodom, nogu pred nogu, stopalo pred stopalo, crnokosa kovrdžava lutka približavala se Tabasko Pitu.

Čudno, da li mu se pričinjavalo ili su lutki oči zaista zasvetlele?

On ispruži svoj beli štap da je zaustavi.

Porcelanska ruka ga dotače, šaka se obavi oko njega i — prelomi ga kao trsku.

— Gazda te nije lepo vaspitao — primeti Pit.

Valjda neočekivano i za samog Kalvina Kredoka, koji je usmeravao lutku iz svog kabineta, Tabasko Pit levom nogom

napravi žestok luk i »pokosi« igračku po kolenima. Lutka se neočekivano smešno izvrtne na leđa. Ako se ista pokazivalo na Kredokovom ekranu, onda je to bilo zamračeno nebo.

A sekund kasnije nebo je prekrilo stopalo Pitove cipele.

Kra-aš!

Mrveći pod donom sve što se zateklo, Tabasko Pit je peti dodavao još jaču snagu, kršeći svu silnu minijaturnu instalaciju u zdrobljenoj porcelanskoj glavi.

Instinkt ga je opomenuo da više nije sam!

Senka visokog čoveka bila mu je skoro nadohvat ruke. Znao je da nije prijateljska, ni slučajna. Podignuta ruka mora da je bila uperena prema njegovoj glavi.

Nije imao vremena da se maši svog oružja.

Mogao je da učini samo dve stvari: da ispruži nogu i ugura vrh stopala u njegov grudni koš — ili da dograbi lutku čije je svetlućanje u glavi bio signal da će eksplodirati.

Uradio je ovo drugo. Munjevito je zgrabio igračku i hitnuo je napadaču u lice.

Kratka, prigušena eksplozija dogodila se upravo u deliću sekunde kada su se dodirnuli lu-

tkino iskomadano telo i lice Kredokovog stražara.

Čovek je ispustio krik; obeima rukama je pošao prema licu u silnoj želji da strgne sa njega sve što gori i peče. Više režeći nego urlajući, bacao je zapaljive komade izgorelih instalacija, a potom, kao po iskonskom instinktu samoodbrane, mašio se unutrašnjosti bluze.

Tabasko Pit se uspravi.

Desno rame malo mu je »potonulo« naniže. Odatle je trebalo da izvuče najrazorniji aperkat, s kojim su se suočavale mnoge belosvetske protuve i od kojeg su stradale vilice i vratni pršljenovi protivnika najrazličitijih fela.

Nagorela glava Kredokovog stražara trznula se unatrag za devedeset stepeni. Ne čekajući ishod ovog udarca, Pit mu sledeći uputi u pleksus, levom, zavlazeći je skoro do lakta u protivnikom stomak.

Težak uzdah, kao neki unutrašnji odjek iz tela, prostre se po betonu.

Čovek klonu na kolena.

Bio je vraški izdržljiv, ali ne toliko da ga novi udarac noge ne dokrajči.

Međutim, to više nije ni bilo potrebno.

Pao je glavom naniže, parajući licem tle.

Tabasko Pit se proteže i popravi kaput na ramenima, nesvesno trljajući zglobov desne šake.

Nešto mu je govorilo da bi bilo veoma poželjno da se sada povuče.

Ali, repetiranje oružja iza leđa presklo mu je nameru.

Stajao je nekoliko trenutaka, iščekujući.

Koliko ih je bilo? Jedan: Dvojica? Trojica?

Uostalom, dobro je znao tu vrstu: sa oružjem uperenim u njega i narednjem da bez milosti pucaju ako pruži otpor. Prekoreo je sebe što se zadovoljio obračunom sa jednim bednikom, kada je već znao da ih ima puno okolo i da su svi povezani i spremni da se nađu na određenom mestu radi zaštitе.

— Ruke za vrat! — sledila je naredba.

Morao je da posluša.

Podigao je obe ruke i lagano se okrenuo.

Istog časa dobio je strahovit udarac po glavi. Mrak je bio totalan, a bol je prestao čim je izgubio svest.

Tabasko Pit nije ni dodirnuo tle.

Dok se srozavao na beton, visoka, snažna prilika u bluzi zakopčanoj do grla prihvatila ga je na ruke, a potom prebacila preko ramena.

Sa takvim teretom, čuvar kuće doktora Kalvina Kredoka ušetao je u park, kroz kapiju koja se bešumno otvorila.

*
* * *

»Ford kabriolet« sa ljubičastim sedištim samo je nakratko usporio, da bi sa zadnjeg sedišta iskočilo tamno klupko i otkotrljalo se u polusenku drvoreda.

Vozilo je zatim produžilo nešto većom brzinom, sa dugim svetlima farova uperenim prema drvoredu, pokraj kojeg kao da nije bilo žive duše. Čak ni onih nekoliko automobila uobičajeno parkiranih s druge strane, ni njih više nije bilo.

Za volanom »ford kabrioleta« nalazila se žena.

Crnokosa, belog lica i lepih crta, sa dugim belim šalom oko vrata, zavaljena u sedištu, oduzela je gas kada se našla nadomak velike gvozdene kapije oko neobične zgrade u Tarnersajdu.

Čovek ispred samo se malo iskosio.

Svetla kandelabra, išarana granjem i lišćem, bila su nedovoljna da sasvim obasjaju vozača, ali čovek sa dobermanom uza se mogao je da razazna smešak na lepom licu koje je podsećalo na japansko.

Sumiko, jer to je bila ona, zastala je tek toliko da skrene pažnju čuvara na sebe.

Kada je zaključila da je to dovoljno, dodala je gas i uz škripu guma nestala u noćnoj izmaglici, prema velikim svetlima gradskih avenija.

Doberman zareža i njegove male oštre uši se uspraviše.

Stražar se okrete u pravcu njegovog režanja, sa šakom na revolveru ispod bluze. Pokret je bio oštar, sve se na njemu i u njemu zateglo poput strune.

U očima psa kao da su zasvetlela dva plamena.

Vilice se rastaviše i zubi, kao polomljeni vrhovi sabalja, ukazase se u svojoj svojoj žestini, natopljeni žvalama i pljuvačkom.

Nije bilo dileme: pred stražarom se, niotkuda, pojavila senka visokog čoveka. Kao isklesana. Bila je odevena u crnu svilu s kapuljačom. Samo je prerez na očima nagoveštavao opasan sjaj života ispod tkanine.

Stražareva ruka je stajala na dršci revolvera kao paralisana.

Iznad levog ramena senke štrčala je drška velike sablje, oko struka širok kožni pojas. I ništa više.

Senka je stajala malo raskoračenih nogu. Desna noga oslanjala se na celo stopalo, dok je leva nalazila oslonac samo na prstima.

Pas zakorači napred, zategnute glave i vrata, kao da bi njuškom prvo da omiriše žrtvu, a onda da skoči i zarije zube.

Senka samo malo ispruži ruku i režanje prestade.

Nešto je talasalo iz te pruzene šake; neke nevidljive poruke, nepostojeći dodiri, umirujući treptaji. I, umesto da skoči, doberman leže na prednje noge, malo zaskiča i spuсти njušku na obe šape. U očima se ugasi ubilački sjaj. To je sad bio samo običan pas, kućni ljubimac u susretu sa poznatim i dragim prijateljem.

Njegov gospodar je bio više nego iznenađen takvim ponašanjem.

Uopšte to nije mogao da shvatiti!

Životinja je dotle mogla samo da raskomada svakoga na koga bi se pokazalo rukom,

ili dao lak znak udarcem noge o tlo.

On žestoko cimnu lanac oko dobermanovog vrata.

— Ubij! — viknuo je kroz zube.

Ali, pas samo malo okrete glavu... i neposlušna ga.

Besan, stražar izvuče revolver, dugocevni »magnum« i poravnala cev sa podtlakom desne ruke. Prst je već dodirivao poslednji delić obarača pred hitac.

Međutim, senke tamo više nije bilo.

On se maši minijaturnog vozi-tokija za pojasom, kako bi obavestio ostale da se nešto čudno događa na mestu broj jedan.

Nije stigao da ga uključi. Iza leđa opomenu ga da i dalje nije sam. Vratio je vozi-toki natrag i uporedo sa telom okrenuo i revolver.

I opet ista senka, ali sa druge strane.

Da nije leteo?

Senka je stajala kao isečak noći. Niti se pokretala, niti pokazivala znake da će napasti ili pobeći. Jednostavno je bila tu, možda paralisana oružjem koje je bilo upereno pravo u njen stomak.

— Ti... ne mrdaj! — naredio je stražar. Na psa se nije smeo

oslanjati. Taj nije pokazivao da je raspoložen za akciju. Više je ličio na umiljatu domaću džukelu!

— Ne mrdaj... ili ću ti pro-suti creva! — ponovio je još jednom.

Senka je ostala skamenjena. Stražar oprezno izvuče vozi-toki i uključi ga. Posle kraćeg šuškanja, zvuk se iščisti i jedan promukli, dubok glas se javi:

— Da?

— Mesto broj jedan — rekao je skoro šapatom stražar.

— Imam jednog posetioca. Ne znam šta hoće, ništa ne govori.

— Naoružan?

— Da... Ima sablju.

— Sablju? Šta to lupetaš, idiote?

— Kažem sablju. Sve ostalo je crno. Vide mu se samo oči.

— Pusti psa na njega.

Kratko ćutanje.

— Pas neće...

— Šta?

— Pas neće da ga napadne.

Sada je na drugoj strani nastalo ćutanje.

— Ako neće da se razoruža... ubij ga.

— Razumem, gospodaru.

I isključi aparat.

— Kakva je naredba? — prvi put se oglasi senka. Ničim

nije pokazivala da je prestrašena uperenim »magnumom«. A i glas je bio miran, ledeno miran.

— Podigni ruke i okreni se — naredi ovaj.

— A ako neću?

— Moram te ubiti.

— Tek tako?

— Moram te ubiti...

— U redu, predajem se — rekao je ovaj i stavio šake na potiljak. Onda se i okrenuo.

— Da?

Sumnjičav što je senka tako nenadano pristala na njegov zahtev, stražar je prišao veoma, veoma oprezno, dok mu je kažiprst na obaraču bio prešao onu granicu tolerancije i na samo mali neoprezan pokret bio pripravan da ide do kraja, da istrese smrtonosni tovar.

Do tada, stražar nije imao posla sa ovakvom vrstom protivnika. Ni sa ovakvim oružjem. Svakoga je umeo vešto da opipa i pretraži, da mu za dve sekunde istrese sve što je smatrao za opasno oruđe.

Gledajući da ruke senke budu što mirnije i bezopasnije, Kredokov čuvar je zaboravio na sve ostalo. Na noge, na primer.

Letimice je preleteo pogledom po odelu. Negde je neš-

to slično video, ili čitao. Lepo skrojeno, komotno, ali i prijanjajući odelo od svile, od glave do pete, od tamne kapuljače s prorezom za oči do stopala omotanih nekom isto tako tamnom tkanino, kao čarapom.

On ispruži levu ruku prema raskošnoj dršci velikog mača u koricama.

Sve ostalo bio je trenutak.

Trenutak u kome je pokret bio samo lepršanje svile oko nogu. Peta, kao topovsko dule, pogađa stražara u prepone. »Soku jakuken«, ili napad petom. Razarajući prenos celog tela u donji deo nožnog stopala i bol težak kao planina sručuje se u sam mozak.

Senka ostaje na istoj nozi, a isto stopalo promeni položaj. Stražar se još povijao od bola kada ga sustigao »koši«, udarac petom u lice.

Prasak vilice, lomljenje zuba, krv iz usta i nosa — i više ništa se ne oseća.

Čovek pade glavačke na beton, sa desetinama preloma sitnih kostiju i kapilara. Ispod glave širi se mrlja krvi.

Senka se lagano savija, za skok.

Ona nema nameru da proverava da li je ograda naelektrizirana ili ne.

Ona želi da uđe u taj ogradeni prostor. I telo se odlepljuje od tla, kao oprugama izbačeno. U vazduhu, na samoj tački od uzletanja do poniranja dole, telo se grči u klupko, da bi se noge ispružile tek na drugoj strani i dodirnule travnjak.

Bio je to tipičan »karumi đucu«, veština »olakšavanja« tela za skakanje, penjanje ili izbegavanje napada. Ova je veština svojstvena nindama i samo naoko izgleda neverovatna.

Reč je, u stvari, o pažljivom rasporedu telesne težine pri izvođenju takvih radnji, pravilnom i efikasnom odrazu pri skoku i slično. Sve to izgleda tajna za onog sa strane, ko to posmatra ili ko je tome najbliže ugrožen. Za senku u crnoj svili, bio je to jedan od hiljadu skokova pred akciju.

Pred smrt.

Tek sada, kao probuđen iz hipnoze, doberman je zalajao. Pena mu je izbila na zube, ali to je bilo sve.

Senka se stopila sa prvim kandelabrom...

*
* *
*

Kalvin Kredok žestoko lupi šakom o iskošeni pult sa ekra-

nima i desetinama svetlih tačica kojima je gospodario i pomoću kojih je usmeravao svoje poteze, svoje kamere i svoje lutke.

— To je nemoguće!!! — dreknuo je, zureći u ekran na kome se jasno video deo parka i stabala drveća osvetljenih s jedne strane svetlima kandelabara i duge senke iz kojih nikako nije izbijala senka bilo kojeg čoveka. — Neko da mi onespособi stražara i da iščezne...?! To je bezobrazluk!

Palio je ostala mesta, ali ništa se nije micalo.

Međutim, ZNAO je da tu ima nekoga.

I to nekoga koga nije smeo potcenjivati.

Čuvar sa mesta broj dva javio mu je da je broj jedan tako isprebijan da jedva daje znake života. Odmah je poslao novog čoveka da popuni to mesto, a ostalim javio da budu oprezniji i da uljeza uhvate živog... ili ga ubiju ako im zapreti smrću.

Njegova lična garda sastavljena od četiri izuzetno snažna čoveka, bila mu je na raspolaganju na svaki njegov mig.

Četiri momka kratko podšišane kose, obučeni u lepo skrojena odela od »listera«, u lakovanim cipelama i šeširima

kratkog oboda. Bili su približno iste visine, glatko obrijani i dobro plaćeni da ništa ne pitaju, ništa ne vide i ništa ne čuju — a da urade SVE.

Lutkar je pozvao rukom dvojicu da ga otprate do posebne »ćelije«, u kojoj je bio donet plavokosi mišićavko u odelu sa buvljaka.

Nešto mu je govorilo da su i on i onaj drugi uljez povezani.

Tabasko Pit je već bio došao sebi, odlično podnoseći zamašnu čvorugu na potiljku. Razgledao je okolinu i zaključio da je to običan ćumez, ali prilično čist i previše tih. Kroz rešetke svog malog odeljka video je neka lica u polutami kako se lelujuju umesto da se pokreću. Na njegov pozdrav uopšte nisu odgovarali, a neki ga nisu ni pogledali. Izgledali su mu kao drogirane skitnice, koje jedva pokreću udove i do kojih s teškom mukom dopiru spoljni refleksi.

Kredok je u pratnji svoja dva telohranitelja—manekena ušao u ćeliju, upravo kada se Pit spremao da u nekom od džepova pronađe cigaretu.

Međutim, nije našao ništa.

— Hej, »staklenac« — pozdravio je lutkara — jesi li ti ovde glavni?

Kredok se namršti. Nije mu se sviđao ton ni ležernost plavokosog diva. Lice mu se nabora još više, a žile na temenu iskočiše toliko da su litile na pijavice.

— Imaš li ti ime, prijatelju? — upita ga Kredok naglašeno prijateljskim glasom. Međutim, njegovo zdravo oko bilo je sve drugo samo ne oko prijatelja.

— Sta će ti? — uzvрати Pit, i dalje prevrećući džepove iz navike.

— Bolje ti je da odgovaraš — primeti lutkar. — Ovde nisi došao na žurku. Oдавde još niko nije izašao...

— A oni? — pokaza na momke koji su pratili Kredoka kao senke. — Izlaze li oni, ili ih držiš ovde kao svoje ljubavnike?

Lutkar skoro poskoči natrag.

Bio je spreman da dâ znak da ga nauče pameti, ali se ipak uzdrža. Čak je uspeo i da se nasmeje.

— Ti si hrabar bata, prijatelju — reče. — Imam utisak da ste ti i onaj napolju zajedno, a? Da li ti nedostaje?

— Pa... malo. Ali doći će uskoro.

— I ja se nadam.

— Ali tada ćeš imati dva staklena oka u glavi — dovr-

ši svoju misao Pit. Dva momka pogledaše u svoga gazdu, vidno začuđena što tako dugo trpi ovakve uvrede. No, Kredok se i dalje smeškao.

— Zašto? Zar je tako opasan?

— Malo secka na komade, male loni kosti — objasni mu Pit — A kako bi bilo da ti meni, staklenac, odgovoriš zašto si me dovukao ovamo?

— Mislim da ste ipak zajedno — zaključi lutkar svoju misao. — Prijatelj ti je oprezan... ali pojaviće se. Naročito ako mu ti budeš mamac.

Poslednja rečenica zazvučala je otvoreno i opasno.

Tabasko Pit je osetio da je dijalogu kraj i da mu se sprema neka frka... A on nije bio tip koji bi to mirno dočekao.

Zato se podigao kao oprugom izbačen, po starom dobrom običaju, dočekao se čvrsto na oba stopala i levicom, kao maljem, odbacio jednog od »manckena« prema rešetkama.

Iznenaden, Calvin Kredok je poskočio sa prilično lakoće za svoje godine i svoju težinu.

— Pucaj! — dreknuo je.

Drugi telohranitelj je mađioničarski odnekud stvorio u šakama »škorpion« i pritisnuo oroz.

Goloruk, Tabasko Pit nije imao šanse u tako malom prostoru.

Sa očajanjem je osetio da ga olovo pogađa.

U rame, po čelu, po prsima...

Njegovo otporno, mišićavo i izvežbano telo ipak nije bilo u stanju da podnese odjednom toliku količinu zrna.

»Sto mu gromova«, sevnilo mu je kroz mozak, »zar ću ovde da otegnem papke?«

Na svoju veliku žalost, osetio je da malaksava.

Prostorija je počela prvo da kruži iznad njega, a potom da se zatamnjuje.

Pokušao je da ostane na nogama i jurne prema iskolačenom, staklenom oku bednog lutkara, da ga samo malo dočepa šakama.

Ali, noge su ga izdale.

Pao je pred samim Kredokovim nogama.

— Jak je — procedio je lutkar, sateran do samih metalnih šipki. — Je li mrtav?

Telohranitelj se naže nad nepomičnim Pitom.

— Diše — odgovorio je.

Za to vreme, nokautirani momak samo se malo pomerio u nadi da će moći da otvori oči i pridigne se. Međutim, ponovo se srozao na beton i ostao u dubokom snu.

— Polij ga vodom — naredi lutkar — a onda dovedi ostale.

— Šta ćemo sa njim? — pokazao momak na Pita, koji je obilato krvario i na licu i ispod majice.

— Vezaćemo ga za noge i okačiti.

— Okačiti? Gde?

— Na prozor, na sprat. Spolja, da se može lepo videti — iscrerio se lutkar. — Ima dosta krvi da mu istekne dok mu prijatelj ne pritekne u pomoć, ha-ha-ha...

Telohranitelj više ništa nije pitao.

Malo kasnije, vezali su mu čvrsto noge, onda izgurili kroz prozor, vezavši drugi kraj konopca za masivni ormar, gde je lutkar obično držao neke delove za svoju radionicu porcelanskih igračaka u podrumu.

Tabasko Pit, obliven krvlju, u dubokoj nesvestici, klatio se, s vremena na vreme dodirujući zid. Krv se sa rane na grudima i ramenu slivala niz vrat i stapala sa krvlju iz rane na glavi.

— Da vidimo gde si, prijatelju — nacerio se Kredok, upalivši sve kamere oko zgrade. Zasvetleli su ekrani i sve je, izgleda, bilo kao na dlanu.

— Naš mamac ćemo malo bolje da osvetlimo, za svaki slučaj — govorio je sam sebi, okrećući prekidač na gornjem delu table. — Ta-ako... Ako potraje, može i poćneti na ovom svetlu, ha-ha-ha-ha...

Veliki reflektor pod severnim krovom kuće odjednom je »okupao« Pitovo telo. Delovao je zaista stravično obliven krvlju, nepokretan, bez šanse da se bilo čega dohvati, čak i da dođe sebi.

Iza proreza kapuljače, oči Leslija Eldridža čudno su zasvetlucale.

Dakle, čekali su ga.

Nije još znao da li je Pit živ ili... Ali je znao da će do tog saznanja vrlo brzo doći. Bez milosti na tom putu.

* * *

Gospodar je naredio da ide po dvojica — kazao je jedan od stražara, dok je s mukom obuzdavao svog dobermana na uzici. — Od čega se to plaši?

— Ne znam — odgovorio je drugi. — Nikada ga nisam video tako nervoznog.

Koračali su nogu pred nogu, osluškujući.

Držali su otkočene »uzije« i ramenima se dodirivali tako da su imali bolji pregled. Jedan je uglavnom koračao pravo, dok je drugi bio iskošen proveravajući okolinu sa strane i delimično iza sebe.

— Ne mogu da savladam »Reksa« — požalio se prvi stražar, čiji je pas režao i otimao se. Međutim, nije pokazivao određen pravac kojim bi krenuo.

— Pa, pusti ga.

— Misliš? Teško ga je stići.

— Koliho ja znam, oni najuže nešto kada je veoma blizu.

— Koliko blizu, do đavola?

— Veoma blizu — začu se glas kao da pada se neba.

Ustuknuli su i podigli oružje.

Ali, kuda?

Instinktivno, stražar pusti psa.

Iskeženih čeljusti, doberman jurnu prema najbližem stablu kestena.

Činilo se da će poleteti prema krošnji, uzgred žestoko lajući.

A onda — kratak urlik i potom — skičanje.

Pas se izvrte na leđa, podignutih šapa. Oba stražara pritrčaše, ne shvatajući o čemu se radi. Ali, kada su se sasvim približili, videli su da iz pseće

čeonu kosti vire vrhovi neke metalne stvarčice, slične zvezdi. Ostatak, možda trećina, bila je zarivena u lobanju.

— Gore je! — dreknu jedan od njih i ispali rafal u lišće.

Istog časa, jedna senka skliznu na drugoj strani i napravi nekoliko skokova. Rafal je ispratio taj skok, ali bez rezultata. Sve dok nije ispraznio šaržer, čovek se nadao da je bar jedan metak pogodio cilj, ali...

Njegov partner je lukavo sačuvao metke da bi bio sigurniji u cilj.

Užurbano stavljaajući nov šaržer, stražar je za kratko vreme ostao nepokriven i bezopasan.

— Eno ga! — povikao je njegov kompanjon, ali, dok je pružao ruku, ninda je već bio na sasvim suprotnoj strani.

Nije uspeo da pritisne oroz.

Ispred njega počeo je da šumi vazduh. Isprva kao udaljeni vetar, a onda je prosto osetio udar i talase vazduha.

Zadnje što je video bile su ruke podignute prema nebu, u strahovito brzim zamasima, stopljene sa sečivom koje se ljeskalo na svetlosti kandela-bara.

Katana je opisala poslednji krug i spustila se na stražarevu glavu.

Krckanje kostiju i krv koja šklja...

Čovek ispušta »uzi« i pada na kolena. Smrt ga sustiže dok je još na nogama. Prestravljen, drugi stražar ispušta šaržer i baca se prema zelenoj »živoj« ogradi. Prokletstvo, ovo još nikada nije video. Glava njegovog partnera pukla je poput lubenice i sve se posle toga samo sklupčalo. Nije imao pojma šta ih je to napalo, znao je samo da to nije obična hula i obično oružje.

Sablja koja seče glave kao paučinu!

On pretraži džepove da nađe rezervni šaržer. Klečao je na travi i čuo svoje srce kako udara kao doboš. Samo da ugura šaržer, a onda...

A onda je prestao da diše.

Oko njega je vladao muk. Do đavola, ostali mora da su čuli njegove rafale. Moraju doći na ovu stranu. Nije smeo da ih pozove preko voki-tokija i da oda svoje skrovište.

Kada je šaržer škljoenuo u ležište, malo je odahnuo.

Iznenada je osetio prigušen zvižduk. Gospode, pomisli, od toga mu se glava raspada, a imao je utisak i da mu šavovi na bluzi pucaju.

Bio je to »i no fue«, stomaci zvižduk.

Ovu veštinu poznavali su samo najbolji i najtalentovaniji. Njen cilj bio je da se protivnik zbuni korišćenjem zvučnih talasa. Legende su kazivale da je pravilna kombinacija zvučnih treperenja dovodila čak i do raspadanja neprijateljeve odeće!

Za ovu tehniku bio je potreban prazan stomak. Mišići tako praznog stomaka majstori ninde su pokretali svom snagom i na taj način tresli vazduh koji ispunjava želudac. Snažno pomeranje vazduha u stomaku stvaralo je zvučne talase koji su bili u stanju i da pocepaju protivnikovo odelo! Ovom tehnikom skriveni i zamaskirani neprijatelji su otkrivani i postajali veoma neoprezni i nesposobni za borbu.

Stenjući, stražar je obema šakama poklopio slepoočnice, ispuštajući svoje oružje. Nešto ga je povuklo da se pokrene sa tog mesta, samo da ne ostane pod tim zastrašujućim piskom koji razara mozak i celo telo.

On ustade i zatetura se, a ninda izroni iz trave kao da je tu bio čitavu večnost.

Zvižduk prestade i stražareva glava se lagano bistrila. Tek tada je shvatio da još veći, još strašniji bol dolazi iz senke.

— Neece!!! — uspeo je da kri-
kne.

Samo to.

Katana pravi svoj jedan je-
dini smrtonosni krug.

Oštrica samurajske sablje,
pažljivo odmerena i usmerena,
uranja u stomachno tkivo i pre-
seca organe s takvom lakoćom
da se stiče utisak da posle sve-
ga sve ostaje na svom mestu,
kao netaknuto.

Ali, žrtva više ne oseća sebe.
Tkanina se rastvara kao nema
usta velike ribe, krv prska za-
jedno sa dugmadima i utroba
kulja, uprkos naporima umiru-
ćeg da sve, instinktivno, vrati
natrag i produži sebi grč ži-
vota.

Lesli briše sečivo o odeću
leša i vraća mač u korice.

Tada rafali prolamaju tiši-
nu parka. Meci dobiju pored
njegovih stopala i sa svih st-
rana dolaze senke, praćene la-
vežom pasa.

Snop svetlosti reflektora koji
obasjava nepomično i krvlju
zaliveno telo Tabasko Pita,
obešeno za noge o prozor na
gornjem delu kuće — ivicom
svog kruga uhvatilo je i nindū.
Za dobre strelce mogao je bi-
ti prava meta i on to zna.

Zavlači ruku pod pojas.

U njegovoj šaci sada se na-
lazila »bombica« sa mešavinom

borove smole, mastila i crne
tečnosti dobijene od sipe. »Ja-
mijo«, trenutni mrak, često pu-
ta je korišćen da bi se ninda
izgubio iz vidokruga gonilaca.
Bacanje takvog praha u vaz-
duh izazivalo je trenutni mrak
u okolnom području, protiv-
nik je zbunjen jer više ništa
ne vidi, a ninda jednostavno
iščezava.

— Stoj! — povikao je jedan
od gonilaca. — Poubijaćete sa-
mi sebe!

— Pa, gde je...?

— Tu je negde, otvorite čet-
vore oči!

— Ja ne vidim ništa!

— Kad budeš video, biće ka-
sno.

Drška japanskog mača po-
skakuje u večeri kao bodlja
velikog skakavca.

I dok oči gonilaca presreću
svaki šum i svaku senku u
krugu privatnog parka Kalvina
Kredoka, dotle ninda na ruka-
ma pravi dve »zvezde«, izvlači
četiri salta i izbegava nove ra-
fale »uzija«.

— Kod onog zida je! — za-
urlala su dvojica uglas.

— Sad je naš!

— Šta čekate, otvarajte va-
tru!

Za to vreme, ninda navlači
na šake »šuko«, ili kandže smr-
ti.

Slično kožnoj otvorenoj rukavici koja pokriva nadlanicu i zglob, a prste ostavlja slobodne, »šuko« služi za penjanje po vertikalnim površinama, ma da može da bude opasan i kao oružje u borbi. Imao je četiri oštra šiljka zalivena na čeličnu traku i fiksirana mrežicom ili kaišem za ručni zglob. Po potrebi, šiljci su mogli biti okrenuti na dlan ili na nadlanicu.

Bilo je to vrlo efikasno oružje pri pesničanju ili šamaranju, koje ostavlja duboke i krvave brazde po koži i mesu.

Sada ih je Leslie Eldridž upotrebio za munjevito penjanje uza zid.

Podeljeni u dve grupe, tri stražara su predvođena jednim razbesnelim dobermanom.

Priljubljen za gornji deo ivice kao pauk, ninda iščekuje da se bat čizama ispod njega pretvori u siluete ljudi.

Morao je da pohita.

Tabasko Pit je gubio sve više krvi i bilo je najvažnije da ga skine sa užeta što pre.

Zbunjena, grupa gonilaca kao po komandi staje dole i okreće se na sve strane. Bilo je neverovatno da im se begunac samo za sekundu-dve pretvori u vazduh! A tada pas podiže njušku i oseti ga na vi-

sini. Prateći dobermanov pogled, i ostali su istegli vratove prema nebu.

— Kiaii! — čuje se u tamnoj noći iznad Tarnersajda.

Krik koji potpuno zaleđuje gonioce. Njihovi prsti kao da se grće i ispuštaju drške automata, a pod nogama im se ljulja tle i nepoznata, mistična sila hvata za grkljan i ne dozvoljava da vazduh protiče.

Sva trojica lepo vide telo u crnom kako se odvaja od zida.

Stopala postaju sve veća i sve bliža. Osećaju vazduh koji se pod njima raspolučuje u naletu ubilačke senke čije je telo poput noža.

Obe noge pogađaju cilj.

Dve glave pogođene nožnim prstima stisnutim zajedno u smrtonosni »kokugjakuken« — odleću iz ramena poput stabljika koje povija olujni vetar. Iu više nema mesta ni za pauk, a kamoli za otpor. Jagodice na licu se rascvetavaju u zakrva-vljene pupoljke, oči izleću iz duplji i sve to u deliću sekunde. Ninda se dočekuje na stopala, noge mu se pilepljuju za beton i katana ponovo fijuče iznad glave.

Doberman se propinje na zadnje noge pred skok.

Ali, skok se završava u agoniji, u grču. Sečivo sablje preseca pozlaćenu ogrlicu i sve pod njom. Glava psa razjapljene čeljusti ostaje pripojena ostatku tela samo delićem kože.

Zubi ostaju iskeženi, pena se sliva ispod njuške umiruće životinje i ubilački sjaj u očima se gubi kao dan za brdima.

Okrvavljeno sečivo vraća se u novi luk.

Ovoga puta raspada se rame jednog od stražara. On urla pod strahovitim bolom i ne usuđuje se zdravom rukom taj bol da dotakne i opipa. Šaka mu zastaje na pola puta, a pogled skuplja sav užas života suočenim sa smrću.

Lesli odskoči korak unazad sa katanom uspravljenom ispred lica.

Drugi ošamućeni stražar još nije uspeo da dođe sebi, ali treći, nepovređen iako iznenađen, više iz straha nego iz potrebe da izvrši svoj plaćenički zadatak, puca iz automata nasumce. Meci dobiju po zidu a onda po granama lišća koje leti u jatima i sporo, lenje se priklanja zemlji.

Ninđa ramenom dotiče zemlju i opet se uspravlja na noge. Malo raskrečen i savijen u kolenima, on iz pojasa vadi

»šuriken« i hitnu ga prema protivniku. Munja koja ne svetli, to je »šuriken« koji izleće iz ruke pravog majstora i zabada se u grlo stražara. Vratne arterije pucaju i uzaludno je to što stražar odbacuje »uzi« od sebe i prstima pokušava da iz sebe iščupa to metalno čudovište.

Lesli preskače dva nepomična tela i ne obazire se na treće koje daje znake života, ništa više.

Njegovo oštro oko zapaža mala, skrivena sočiva kamera oko zgrade i svestan je da ga NEKO pažljivo prati. Međutim, nema vremena da o tome razmišlja. U njemu se skuplja bes pred činjenicom da je njegov prijatelj teško ranjen i okačen kao sušena riba i da može izdahnuti ako ostane još neko vreme u takvom položaju.

Morao je udariti tamo gde mu se ne nadaju. Na glavni ulaz!

Pretpostavljao je da su vrata iznutra osigurana i za manjaljena dobrim bravama i sigurnosnim alatkama.

Vratio je sablju u korice i skupio se.

Čuo je novi bat čizama. To je bila preostala trojka gonilaca koja je dolazila sa druge strane.

Ninđa u tigrovskim skokovima hita prema ulaznim vratima...

*
* *
*

— On je lud! — zaurao je Calvin Kredok nagnut nad svoje monitore koji su, skoro potpuno, pratili dolazak noćnog posetioca. — On je... On je pravi đavo!

Njegova nadmenost polako ga je napuštala i ustupala mesto panici.

Njegovi elegantni mladi telohranitelji su i dalje sačuvali svoj prividni mir, mada su iza njegovih leđa povremeno izmenjivali kratke poglede.

— Ma, je li to moguće? — počeo je lutkar da cupka oko mnoštva prekidača i sijalica. — On se zaleće na vrata! Kako on to misli...?

Glavom je skoro dodirnuo ekran. Malo iskrivljena slika ipak je bila dovoljno jasna da iznutra, sa mesta na kome je postavljeno »oko« kamere, ima pregled unutrašnje strane glavnih vrata.

Činilo se da prasak dopire čak dođe.

Prvo su stotine parčadi debelog stakla poletele na sve

strane, a onda su se i šipke razvelojile kao da su od testa!

I jedno sklupčano telo, sa nešto isturenijim desnim laktom i stopalom desne noge uleće poput velike bombe unutra i kotrlja se po podu. Kredok ga sada gubi iz vidokruga i ne može da ga »uhvati« sa nekog drugog. Jer, sledeća kamera je pazila na stepenište, a tamo se niko nije pojavljivao. Ili jeste?

Samo za trenutak čovek, nepovređen, kao da je kroz vrata ušao kao kroz izlog, zamahnio je rukom.

Nešto je precizno dobačeno do samog »oka« kamere i posle toga je slike nestalo.

Lutkar se trgao unazad, kao da ga je to »nešto pogodilo u čelo.

Odjednom je zanemio, jer mu je neverica pomutila razum. Prsti na rukama su mu se ispružili, a potom skupili u dve čvornovate lopte.

— Idioti! — samo je promrmljao.

Onda se okrenuo prema telohraniteljima.

— Svi tamo! — pokazao je prema delu zgrade gde se nalazio okačen ranjeni Tabasko Pit. — Ako se pojavi da mu pomogne, pucajte!

A onda ih odgurnu, razdvoji i žurno se uputi prema stepenicama koje su vodile u do-
nje prostorije.

Nije se ni osvrnuo da pro-
veri jesu li momci izvršili nje-
govo naređenje. A od njih če-
tvorice, samo se jedan pokre-
nuo da to učini. Međutim, vi-
deći oklevanje ostale trojice,
zastao je i vratio se.

— Šta ne valja? — upitao
ih je, mada je i sam slutio od-
govor.

— Ne valja onaj dole — re-
če jedan.

— Videli ste? Ona stvar...
ona sablja mu se ne vidi u ru-
kama. Vidim samo kako stra-
žari padaju poput muva, do
đavola!

— Ko je on?

— Znam nešto slično — kli-
mnu glavom treći. — Naziva-
ju ih nindama. Obično su Ja-
panci, ali... Bio Japanac ili
Eskim, mene svrbi vrat!

— Šta hoćeš da kažeš? —
naroguši se onaj prvi.

Onda spusti pogled i zaklju-
či da je cev »škorpiona« bila
uperena u njegov stomak.

— Šta vam je? — upita ma-
lo mirnije, trudeći se da sve
to shvati kao šalu. — Šta ima-
te na umu? Ja sam sa vama.

— Jesi li?

— Naravno! — skoro je uz-
viknuo on.

— Onda misliš što i mi?

— Naravno... samo šta?

— Da brišemo, budalo! —
siknu na njega sagovornik i
ruka sa »škorpionom« mu sko-
ro zadrhta. — Ne znamo oda-
kle će nam onaj đavo pasti za
vrat i skinuti nam glave!

— Ali, nas je četvorica?

— Je li? A od četvorice ako
ostane samo jedan? Koji će to
biti od nas? Misliš samo ti?

Telohranitelj pogleda u pra-
vcu u kojem je otišao njihov
gospodar. Njegova odsutnost
kao da im je olakšavala odlu-
ku.

— A ako naletimo na onog...?

— Zar inamo samo glavni
ulaz? A njega sam video tamo,
pre par minuta.

— Hajdemo!

Sa »škorpionima« ispred se-
be, četiri Kredokova telohra-
nitelja pojurila su hodnikom
prema metalnim stepenicama
koje su vodile prema kotlar-
nici. Odatle se kroz mala vra-
ta moglo izaći na manji, prize-
mni otvor sačinjen od dva me-
talna krila.

Kroz njega su se iskobelja-
li skoro puzeći.

Bila je to najpametnija od-
luka koju su mogli doneti, a
da nisu bili svesni.

Prevaljena vrata na glavnom ulazu pokazala su se kao »mamac« za preostale stražare. Mora da su prvo čuli žestok prasak i da su, privučeni tim zvukom, potrčali baš na tu stranu.

Sada su nekoliko časaka stajali, premišljajući.

Bila je to profesionalna opreznost. Ali i profesionalna obaveza da se ide do kraja, bez obzira na uznemirujuće osećanje da nešto ne ide kako treba, kao nekada.

Prvi među njima ohrabrio se da nogom »počisti« malo stakla čije su se oštre ivice zadržale u okvirima vrata. Onda su se, jedan po jedan, provukli i ušli unutra.

U zgradi je vladao muk.

Dok je čizma jednog od njih stala na prvi stepenik, ruka Leslija Eldridža već je otkrivala vrata prostorije gde se nalazio kraj užeta, čvrsto obmotan oko podnožja masivnog ormara.

Levom rukom je čvrsto dohvatio konopac, a drugom je kratkim trzajem katane presecao užu. Onda je lagano, santimetar po santimetar, počeo da spušta beživotno Pitovo te-

lo. Nagnut na ivici prozora, pažljivo je procenio kada će te- me njegovog prijatelja dodirnuti tle; onda je pomerio ma- ulevo konopac kako bi se po- red glave pažljivo složila i ra- mena. Posle toga je došlo na red i ostalo. Čim je bio siguran da je telo neozleđeno po- loženo na beton, Lesli se u je- dnom skoku prebacio preko ivice i dočekao na noge.

Spoljnim delom šake prove- rio je vratne žile. Disao je.

S lakoćom neverovatnom u srazmeri sa teretom na leđima, Lesli je poneo svog teško ra- njenog prijatelja prema širo- koj stazi kroz drveće.

Samo da ga skloni sa svet- la, u senku. Znao je da neće lako izaći na ulicu. »Ford ka- briolet« će povremeno kružiti okolo da mu se nađe pri ru- ci, ali bez zaustavljanja. Izla- ganje bilo kakvoj opasnosti nije bilo preporučljivo za Su- miko.

Samo što se dokopao prvog stabla i spustio Pitovo telo na travu, začuli su se pucnji.

Lesli napravi skok do slede- će senke.

Mora da su krenuli za njim. Na to su bili naviknuti, izdre- sirani. Svetlo reflektora bilo je ovoga puta ispred njega. On iz pojasa izvuče metalnu cev,

stavi u nju strelicu, a drugi kraj u usta.

Čekao je.

Bila su trojica. Iskusno su se razili i potrčali cik-cak, uvereni da im žrtva ne može umaći, pogotovu ne sa teretom.

Znao je da će i najmanji pokret, ako ga uoče, privući i naterati da sva trojica pritisnu obarače. Više ih nije brojao. Bilo mu je svejedno da li će sa još koje strane iskrsnuti, napujdani kao psi od čoveka unutra, koji ima deset očiju na kamerama i naređuje svojim stražarima kao robotima.

Kao da oseća blisku opasnost, jedan od stražara, najviše primaknut senci gde se nalazio ninda, lagano je pokušavao da pogledom prodre u poluosvetljene površine parka.

U jednom momentu kao da su se gledali oči u oči.

Lesli napuni pluća vazduhom, a onda dunu u cev. Strelica sa otrovom prozija vazduhom i zabode se stražaru u vrat. Nije stigao ni da jaukne. Međutim, prst na obaraču umesto da se opusti, zgrčio se još više i iz cevi su zapraštali hici, po drveću i prema nebu, u širokom luku dok je žrtva već padala.

Pucnji su privukli pažnju ostale dvojice, ali sada nisu bez-

glavo trčali okolo, već su potražili bilo kakav zaklon odakle su mogli da osmotre.

Telo pogođenog stražara zgrčilo se na travi i ostalo tako nepomično, u čudnom ležećem raskoraku. Kao da je želeo i na zemlji, umirući, da napravi neki korak prema životu, ali to je potrajalo samo jedan časak.

Instinktivno, približili su se jedan drugom, shvativši da im zajedno preti manja opasnost. Naslonili su se leđima o leđa, sa otkočenim automatima.

Lesli je stajao priljubljen i nevidljiv uz kandelabr.

»Onšin-ducu«!

Ninda-veština nevidljivosti.

Polutama ili mrak bili su najveći saveznici nindži prilikom napada, a pogotovu kada je trebalo da malo ustuknu ili se sasvim povuku. I najizvežbanije oko često je nemoćno u mraku. Nije ni slučajno, uostalom, što su ninde nosili crna odeća i obuću, a oružje držali u futrolama tamne boje. Nepostojanje i najmanjeg kontrasta između čoveka u tami i okoline apsolutno onemogućava da se isti vidi — pa tako i najistreniraniji stražari najčešće nisu uspevali da primete nindu koji se prikrada ili se sklanja.

Ninda je znao još nešto: stražar ili gonilac koji dugo zuri u neki homogen, na primer mračan, prostor, postepeno postaje »nepažljiv«. Naime, čulo vida se prilagođava vidokrugu i vremenom opaža samo tamnu »masu«, ne uspevajući da razlikuje nijanse. Naravno, nindina prilagodljivost tami ne bi koristila kada ninda ne bi znao srodne veštine: prikradanje, bešumno kretanje i slično.

Najvažnije je da ninda ne mora naučiti samo da bude nevidljiv, već i da svoju nevidljivost iskoristi na svakom terenu. Uz sve to, u tesnoj vezi je veština bežanja, prikradanja, korišćenja prirodnog ambijenta, prirodnih pojava, raznih pribora i alata, psihologije i drugih prepoznavanja.

»Borba je kao vatra«, govorio je sensei Tanaka, »pucketava, brza, sjajna — oni koji su nepažljivi ili neuki, sagorevaju u njoj«.

Te misli bile su urezane u Leslijev mozak i nije se morao podsećati na njih, jer je njihova poruka već bila utkana u nindin način života i način borbe.

Iz kuće se oglosio tih ali prodoran zvuk.

Prizemna metalna vrata sa »rebrima« za vazduh otvorila su se na elektro-signal.

Nekako istovremeno, i oba stražara i skriveni ninda pogledali su u tom pravcu.

Ne, tu nisu izašli ni novi čuvari, ni razbesneli doberman.

Izašle su — lutke!

Poput gamadi, sudarajući se, počele su da izlaze jedna po jedna, odsečnim sitnim koracima, sa jednom rukom podignutom ispred sebe. U svakoj šaci nalazio je minijaturni revolver.

Izbrojao ih je osam.

Pretpostavljao je da u svakoj glavi ima ugrađeno »oko« kamere preko kojeg gospodar upravlja i šalje naredjenja za akciju. Glave su im se okretale na levu ili desnu stranu, u kratkim trzajima, vraćale se u malopredajni položaj i menjale pravac zavisno od toga šta vide, odnosno ne vide.

Bilo je važno da ne otkriju bespomoćno Pitovo telo, kome je hitno bio potreban lekar, a ne lutka. Za sebe nije brinuo, bilo je najvažnije odvući im pažnju od prijatelja kraj drveta.

On isuka katana i sa obe šake snažno obuhvati dršku.

Rezak zvuk sečiva o uvlačku odjeknuo je u noći poput praska biča.

Lutke su sve zaustavljene. Nisu, naravno, ništa mogle da čuju, ali »oči« su se polako okretale prema zvuku.

A onda su se stražari pojavili pod svetlom, sa vidnim olakšanjem. Čak su i oružje malo spustili, nadajući se da za njih više nema mnogo posla i da će lutke sve to obaviti umesto njih.

— Gospodar ih je poslao u pravo vreme — rekao je jedan s riđom, kratkom kosom.

— Obaviće to umesto nas.

— Možemo samo da im damo podršku, a? — pokušali su čak i da se našale.

— Ja ne bih ostao ovde na svetlu — sumnjičavo je rekao drugi. — Onaj đavo može da doleti s neba ili iznikne iz zemlje.

— Sada će biti zauzet.

— Čekaj malo — promuklim glasom će riđi. — Šta one to rade?

— Šta...?

— Okreću se prema nama...

— Hej!

Postali su svesni opasnosti u poslednjem trenutku.

Pa ipak, jedan od njih nije mogao da izbegne sudbinu. Sve su lutke uperile oružje prema

njima i zapucale. Riđi stražar se zateturio, telom zaklanjajući drugog. Niti je stigao, niti se setio da pruži otpor: sustiglo ga je desetak zrna i poklekao je, s glupom nevericom u očima.

Drugi stražar je zaključio da je najpametnije bežati. Napravio je džinovski skok u stranu i, nesrazmerno svojoj telesnoj težini i građi, umakao poput zeca među stabla.

Lutke su ponovo zauzele malopredašnji istraživački položaj. Opet su vraški pogadale pravac u kome se moglo stići do ninđe i ranjenog Tabasko Pita. Kao da su im »oči« imale infra-strukturnu mrežicu koja probija tamu i osvetljava sve pred sobom.

Mali »živi« robotički bili su u pohodu na svoje žrtve. Lesli baci još jedan pogled na Pita. Krv se ponegde sušila i lepila za kožu, a ponegde je izvirala sveža, tankovita i sjajnocrvena.

Sačekao je da se još približi.

Njihove senke postaju sve duže a vrhovi glava, obasjani straga, dodiruju nindina stopala. On se povija zategnutih mišića na nogama i odbrojava deliće sekundi.

Zatim pravi salto mortale iznad njihovih glava i zausta-

vija se iza njihovih leđa. Zagledane u prazno, posle iznenađnog leta crnog klupka, lutke Kalvina Kredoka moraju "da usmere »oči« na drugu, pravu stranu. Ali, za to im je potrebno mnogo više vremena nego što to nindin katana dopušta.

Sečivo raseca vazduh i spušta se na prvi porculanski vrat.

Tup zveket i glava odleće, kotrlja se i, pre nego što udara o podnožje kandelabra, eksplodira.

Još jedan fijuk.

Još jedan rez... još jedne kovrče odleću uvis kao ragbi lopti. Još jedna eksplozija, a onda lutke nasuče pucaju okosebe.

Kao čovek od gume, nindža pravi skokove s ciljem da se nađe iza leđa svake lutke.

Njegov katana ponovo razara vazduh i ponovo otkida porculanske glave.

Treća...

Četvrta...

Novi zamah, ali... nema potrebe. Preostale četiri lutke ostale su zatečene u svom položaju.

Nešto ih je preseklo. Nije više bilo života u njima, zamro je svaki pokret. Dve su, oslonjene na samo jednu nogu i zamrle u hod, počele da se nagnju. Onda su pale na

tle i tu ostale da miruju.

Nindža spusti katanu.

Šta se to odjednom desilo?

Iz zgrade se začuo stravičan krik.

Lesli se skloni u senku drveta.

Vrata na glavnom ulazu su počela da se otvaraju uz slabšan, ali prodoran zvuk. Jedna ruka pojavila se na dohratku, zgrčenih prstiju, kao da nešto napipava ispred sebe.

Zatim se ukazao čovek na kolenima.

Obrijana glava, lice zgužvano u grimasu užasa, a stakleno oko, pri svetlosti reflektora liči na veliku, bilijsku kuglu sa crnom tačkom.

Kalvin Kredok, puzeći na kolenima, pokušavao je da se dohvati svežeg vazduha slobode.

Uspeo je da izvuče telo sasvim napolje, čak i da se pridigne na jedno stopalo.

Četvoronoške je posrtao prema glavnoj stazi, bez oslonca na svoje stražare i telohranitelje. Užas na njegovom licu bio je tako snažan da je nindža spustio vrh mača sasvim na zemlju i kao opčinjen posmatrao scenu.

Ni lutkar sada više nije bio sam.

Na nesreću.

Za njim su hodale četiri siluete, raširenih ruku i nogu, hodajući kao oduzeti ali dosta čvrsto. Na glavama su imali metalne »prstenove« načičkane tankim provodnicima i žicama. Kao »krunisani« otpadnici, skoro sagorelih mozгова i uništenog osećaja za stvarnost, reagovali su poslednjim moždanim odsajajima.

Sustigli su svog gospodara misli i okružili ga.

Kredok je pao na kolena, podižući ruke. Činilo se da između njihovih tela traži prolaze prema vazduhu i životu.

A onda su se njihove šake sručile na njegov vrat i lice.

Još jedan stravičan krik.

Možda poslednji...

Negde, ne tako daleko, čule su se sirene policijskih kola.

Ninda podiže svog ranjenog prijatelja kao perce i pohita prema glavnom ulazu.

Nema brave koja može da odoli sečivu japanskog mača.

I dok se izmaglica spušta na Tarnersajd kao svileni veo sudbine, »ford kabriolet« sa ljubičastim sedištima izvire iz tame jarko upaljenih farova.

Sumiko naglo koči. Ninda pažljivo spušta telo Tabasko Pita na zadnje sedišta, a onda

i sam u skoku zauzima svoje mesto pored žene.

— Kući? — upitala je samo.

— Kući — potvrdio je Leslie Eldridž, okrenut prema bledom licu svog prijatelja.

— A ti?

— I ja bih kući — osetila je uzdržan osmeh ispod crne svilene kapuljače. Onda je spretno skinuo i to sa glave i svojim tamnoplavim očima kao rukom dodirnuo njeno lice.

Ona se osmehnula i dodade gas.

*
* * *

Sa flasterom iznad oka i velikim zavojem oko grudnog koša, Tabasko Pit je odsutno zurio u neki šareni časopis, dok ga je sve »svrbelo« da ustane na noge i baci sve te krpe i čaršave sa sebe.

Onda je uzео novine i pogledao datum.

»Sto mu gromova«, pomisli u sebi, »zar sam u krevetu četiri dana?«

Četiri dana za takav organizam bilo je zaista previše. Rane nisu bile takve da je morao istinski bolovati, ali Leslie je najbolje znao kada i šta. A pošto mu je predložio mirova-

nje od najmanje nedelju dana, to je bila prava mora za nemirne udove Tabasko Pita.

Daljinskim upravljačem uključio je televizor. Međutim, učinio je to više iz navike nego što je očekivao nešto da vidi ili čuje.

Specijalno obučena medicinska sestra, koju je Sumiko i Leslie angažovali, mogla je bar biti lepše građe, a ne tako štrkljava i kratkoviđa. Mora da su mu je namerno smestili uz uzglavlje kako mu ne bi bolesnom padale na pamet zadnje misli.

Tada je ispred vrata prepoznao korake; jedne sitne, lake i penušave, a druge čvrste i odmerene.

Sumiko i Leslie otvorili su vrata, oboje nasmejani i raspoloženi. Naravno, oni nisu bili u krevetu.

Pit se ponovo smrкну više nego što je i sam nameravao.

— Da znate — dobacio im je odmah — nikakve lekove više ne trpam u usta.

— Pa naravno — odgovorio je Leslie.

Pit načulji uši.

— Naravno? — ponovi. — Šta to treba da znači.

— Imam poklon za tebe — zavrakuta Sumiko, obučena u lepu, jednostavnu haljinu sa

riševima i sa kosom začesljanom u rep, na zatiljku. Držala je u naručju veliku kartonsku kutiju, zamotanu u sjajan ukrasni papir.

— Nemojte reći da je bombonjera — uzviknu Pit.

— Nije — počeo Sumiko da odmotava papir. — Ovo je urađeno specijalno za tebe.

— Znam da mi nije rođen dan — zabrunda bivši mornar.

— Sumiko — opomenu je Leslie blago — zar ne treba ON da skine taj papir?

— Oh, malo sam zaboravna — složi se devojka i spusti veliku kutiju na njegov stomak, iščekujući da on dovrši raspakivanje. On, međutim, namerno nije žurio, niti pokazivao radoznalost. Čepkao je komad po komad, pitajući šta su mu »uvalili« ovog puta.

— Da nije neka bokserska rukavica koja iskače? — pitao je.

Nisu ga udostojili odgovora.

On zdera ostatak papira i razrogači oči.

— Lutka! — uzviknuo je, spreman da je zavrlijači do đavola. Samo mu je još to podsećanje trebalo.

Velika, ružičasta plastična lutka s plavim uvojcima i samo u bikiniju našla se u ogromnim šakama Tabasko Pita.

— Nije porculanska — primeti Leslie.

— Da je bar veća... i od krvi i mesa — primeti Pit merkajući lutkine razmere. — I, šta sada? — upita. — Da je stavim na jastuk i pustim uspavanku?

— Ne moraš — reče Sumiko, nakrivivši glavu. — Dovoljno je da joj pritisneš nos.

— Nos?!

— Nos, a ne zadnjicu.

— Pa šta? Evo, pritiskam nos. I?

On pritisnu sćušni nos — a onda se začu zujanje. Trbuh

lutke se naglo otvori i u njejoj utrobi ukaza se četvrtast otvor, a u otvoru spakovana kartonska »korpica« sa četiri konzerve piva!

— Sto mu... — nije mogao a da se ne nasmeje Pit. — Pa... ovo je ludlo!

— Učinilo nam se da si ožedneo — reče Sumiko.

— Imaš li još ovakvih lutkica? — upita ovaj i zavuče ruku u otvor. — Rado bih se oženio nekom malo većom, sto mu gromova!

KRAJ

**ČOVEK ODREĐEN I PREDODREĐEN
ZA SPAS ČOVEČANSTVA I
UNIŠTENJA ZLIH SILA**

RATNIK ZALASKA SUNCA

RONIN

nezavisni mačonoša majstor boriiačkih veština

Ronin živi u svetu podzemlja gde vlada zakon borbe. Jednog dana saznaje da je on samo jedan bedan deo sveta koji je nekad postojao. Ako uspe da izađe na površinu naći će neki sasvim drugačiji svet.

**„RATNIK ZALASKA SUNCA“ je prva knjiga
iz tetralogije Erika Van LUSTBADERA.**

*Ovu kao i ostale knjige ovog najtiražnijeg pisca,
možete nabaviti u prostorijama **KLUBA KNJIGE -**
Kolarčeva 9, 11000 BEOGRAD, naručiti poštom ili
telefonom: **3226-822***

U KLUBU SU CENE ZA 30% NIŽE!

U prodaji od istog autora:

- **PLIČACI NOCI**
- **DAI SAN**
- **POD BLEDIM MESECOM**

nastavak tetralogije
i već poznate:

- **NINJA**
- **MIKO**
- **CRNO SRCE**
- **DIAN**
- **NULA**

ERIK VAN LUSTBADER

**RATNIK
ZALASKA
SUNCA**

